

SKJÖLDEBRAND, ERIC

Aslög, tragedie i fem acter./(E.
Skiöldebrand.) Stockholm, tryckt hos
assessoren Johan Pfeiffer, år 1775.

1775

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

SKJÖLDEBRAND

ASLÖG

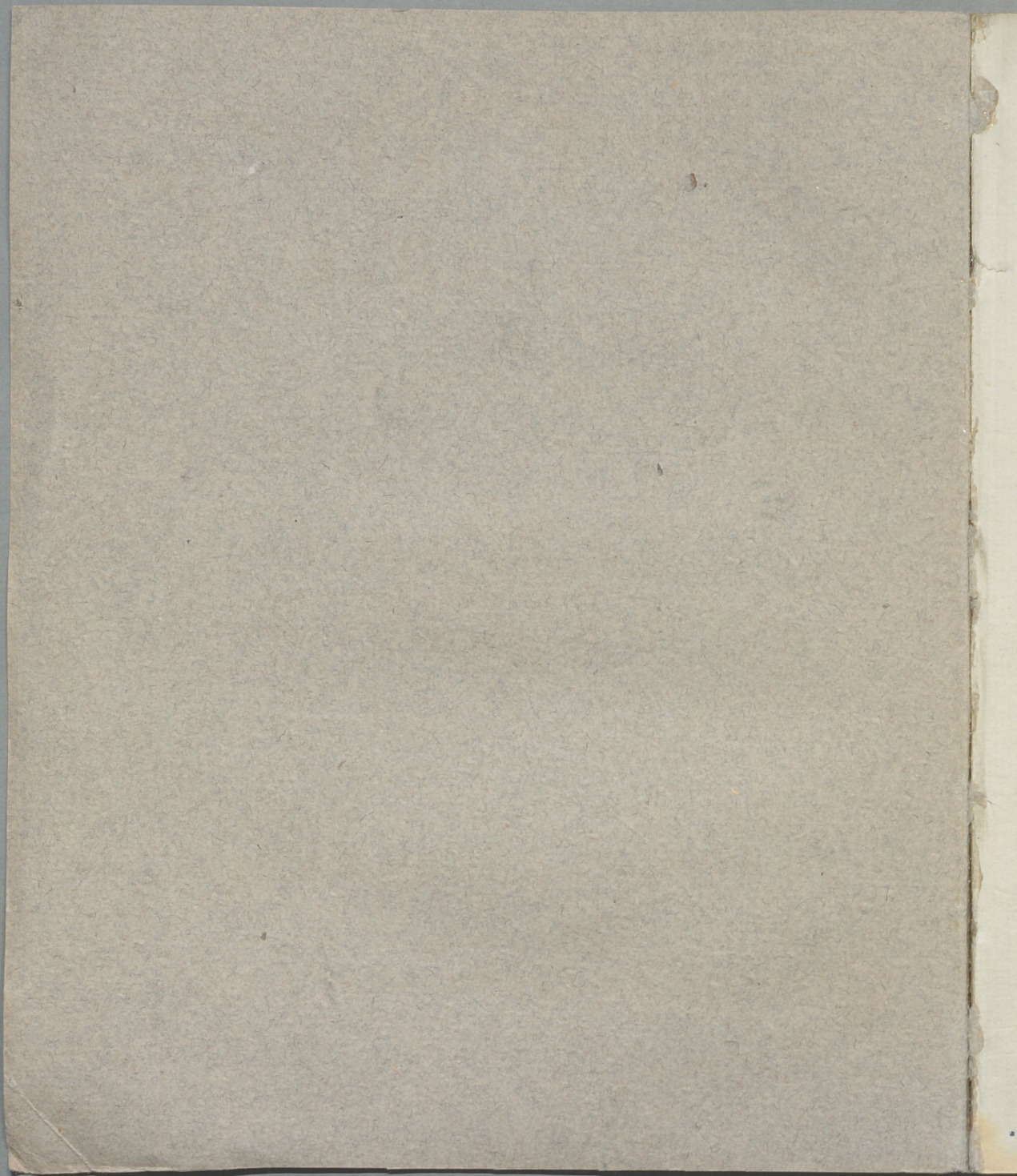
1775

Vitt

Quart

(R. 3)

1700-1799

SKJÖLDEBRAND, *inika*

Vita Lv.

Dram.

(Dn)

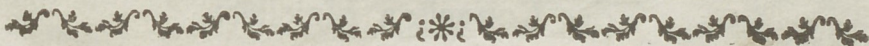
1700-1829

ASLÖG,

TRAGEDIE

I

FEM ACTER.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS ASSESSOREN JOHAN PFEIFFER, ÅR 1775.

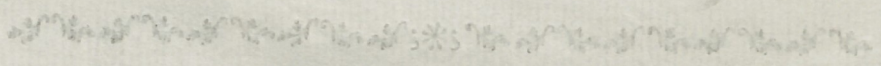

A S L Ö G

TRAGEDIE

I

FEM ACTER.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS ALEXANDER JOHAN PERSSON, ÅR 1775.

Stormårigsta Allernådiga Drottning.

Företal.

Eders Kongl. Maj: till TILLYRNADIGT tillåtelse Ångorn
af denna Tragedie, at allernådiga egen den af
Eders Kongl. Maj: icke förtärlig för den
Högst och Nådiga Drottningens, och
Arbeten eller för den Stora Drottning, hvilken Sverige

ÅNKE-DROTTNINGEN.

vederråde af den djupaste vördnad samt allernådiga-
ste nit och tackämhet, han är en emot honom alltid
Högst Nådiga Drottning skyldig och hvarmed han i all
sin tid framhåder

Stormårigsta Allernådiga Drottning

Eders Kongliga Maj:st:ts

E. SKRIDDEBAND.

Stormågtigsta Allernådigsta Drottning.

Eder Kongl. Maj:t torde allernådigt tillåta Auctorn af denna Tragédie, at allerunderdånigt egna den åt Eder Kongl. Maj:t; icke såfom et värdigt offer för den Högsta och bäst berättigade Dommarinna öfver Vitterhets-Arbeten eller för den Stora Drottning, hvilken Sverige måst har at aldraunderdånigt tacka för des framsteg i smak och de vackraste Vettenskaper; men som et ringa vedermåle af den djupaste vördnad samt allerunderdånigste nit och tacksamhet, han är en emot honom alltid Högst Nådigt Drottning skyldig och hvarmed han i all sin tid framhårdar

Stormågtigsta Allernådigsta Drottning
Eder Kongeliga Majeståts

Allerunderdånigste tjänare
E. SKIÖLDEBRAND.

Företal.

Aldgs Historia, som den finnes i *Volsunga* och *Ragnar Lodbroks* Sagor, vore alt för vidlöftig at här införa; men, för at visa hvad grund denna Tragédie har, bör jag berätta, at det efter dem och våra tide-böcker är sant, at *Sigurd Ring* och *Eisens Beli* voro Med-Regenter; at den förre med sin Drottning *Alsbild*, Konung *Gandalfs* Dotter i Althem eller Bohus-Lån, hade Sonen *Ragnar Lodbrok*, en af de störste Hjeltar i Norden, som var af det fastaste och oföränderligaste sinnelag, hvarpå man utom annat har exempel då han sluteligen efter många och stora segrar under et oförsligt Krigstog til England blef til fånga tagen och heldre låt kasta sig i en grop ibland en fabelig hop ormar, ån han ville fåga sit namn, som i gamla tiderne höls för mindre hederligt, når frågan var om envige eller annan fara, hvarifrån man därigenom kunde frålfa sig: då han ock under döds-plågan sjöng et långt Skalde-qvåde *Biarka-mal* kalladt om sina Krigs-bedrifter, om det förakt som Hjeltar böra gjöra af döden och om den hämd, som hans Söner skulle utkräva med mera. Det är sant, at *Ragnar* på en enstakad gård, Spangarhed kallad, i Norje eller *Viken*, fan en ung Flicka af högsta skönhet, i hvilken han blef håftigt kär, förde henne bort med sig, bød henne skänker och sin hand, som hon ej ville emottaga, utan med vilkor, at alt skulle på anständigtt sätt gå för sig och bröllop firas på et af Konungens Hufvud-Säten. Det är sant at denna Flicka, som då togs för *Åke Bondes* och des hustru *Grimmas* Dotter, blef sedan igenkänd och årkänd för *Sigurd Svens* och *Brynbildas* Dotter; at Hon i sina spåda år blifvit hemligen bortfänd af *Brynilda* med des Foster-Far *Heimer*, i anseende til *Giuke*-ättens hämdgirighet och föresats at aldeles utrota *Volsungarne* eller *Sigurd Svens* ått; at *Heimer* med sin harpa och *Astög* gjömd i den samma, kom til Spangarhed och blef där på den i Tragédien nämde anledning mördad af *Åke*, och *Astög* därstädes upfödd tills *Ragnar* bortförde henne. Det är sant, at hon i sin kärlek hade något bryderi af *Ingeborg Eisens* Dotter, hvarvid hon lyckligen och för altid segrade genom det, at hennes härkomst blef upptäckt, och at hon blef en Stam-Moder för Konunga-Åtten i Sverige. Det är sant, at *Ansgarius* just vid denna tiden predikade Christna läran i Norden; och det är änteligen sant, at

Föreläs.

Ragnar, som orden lyda i Historien, til sin skapnad brädde på sin Moder *Alsbild* och hennes *Ått*, som höls för det vackraste folkslag i Norden. *Aslögs* afmålas i Sagorne såsom fullkomligt skön. Om *Volsungarne* säges, at de föregingo de fläste menniskor som omtalas i forna Sagor uti deiligbet och idrotter. Om *Aslögs* Moder *Brynbild* säges *Sigurd* *Sven* sjelf: ingen qvinna hafver födts sågre än du.

Detta är nu ämnet til min Tragédie, och tror jag at få Skådespel hafva det bättre grundadt i Historien, hvilket dock är så mycket mer nödigt, som det bliver en hufvud-regel, at ju mera de idéer som verlden hafver om de stora personer, hvilka endast kunna gifva värdige ämnen för Epopéer och Tragédier, kunna bibehållas; ju mera imponant och respectabelt kan värdet blifva; ju mera intryck gör det. *L'Autorité Historique*, säger en stor Auctor, *persuade avec empire par la préoccupation de l'opinion commune: il n'est pas vraisemblable que Médée tue ses Enfants, que Clytemnestre assassine son mari, qu' Oreste poignarde sa mere; mais l'histoire le dit. Il n'est ni vrai ni vraisemblable, qu'Andromède exposée à un monstre marin eut été garantie de ce peril par un Cavalier volant; mais c'est une fiction que l'antiquité a reçue & personne ne s'en offense quand on la voit sur le Theatre.*

Man torde säga: det är ej sannolikt, at en Kron-Prins til Nordens Monarchie skulle blifva så kår i en Flicka af förment låg härkomst at han skulle vilja gifva sig med henna; men det är sant efter Historien och Sagorna; sådana giftermål voro på den tiden icke så fällsynte och orimliga. De hände äfven i sednare tider, hvarpå vi hafve exempel i *Eric XIV*. Flere Riken hafva sådana mésalliancer i sina Annaler. Dessutom kan *Ragnars* upförande ursäktas af *Aslögs* oförlikneliga egenskaper, och ännu bör man veta at en Odal-Bonde i denna tiden var ungefärlig det samma som en Adelsman nu.

Det blefve för vidlöftigt at uprepa hvad de både Auctorer och Critici sages om *le vrai* och *le vraisemblable*, det sanna och det sannolika: men däruti lärade alla komma öfverens, at et godt val af ämne och en rätt sammanfogning af det sanna och sannolika, eller som detta hos dem kallas, en god *Fable tragique* och *oeconomie generale*, som visar Hjelten eller Hufvud-Personen i den ställning och belågenhet, hvartil sjelfva ämnet ger en naturlig anledning, och som bäst, efter jämväl genom oförmodade tillfälligheter, kan väcka och underhålla läsarens eller åskådarens upmärksamhet samt likasom förmå honom at under et håftigt men oroligt hopp afbida Catastrophen, eller sakens utgång, hvilken på detta sätt hela stycket igenom efterhand småningom uppehålls och beredes, med mera, är det aldravigtigaste och svåraste för en Auctor.

Här-

Företal.

Häruti består ock kärnan af dessa värk och det som egentligen efter gamla och rätta bemärkelsen skiljer en Poët ifrån en rimare, så långt, at den förres värk i prosa, såsom *Telemac*, mera förtienar namn af Poëme, än den sednares på vers, utan godt och utvaldt ämne, utan imagination, god Fable Poëtique och Ordonance, fast ock i hvar rad uprepades: *ära, glans, pragt, &c.* Jag tror, säger Herr *Voltaire*, at ämnen i sig sjelfve kunna hafva obförvinnerlige svårigheter och fel; det synes mig, til exempel, omöjligt, at hafva fem acter i Tragédien *Les Horaces*, utan onödige tilläggningar och ledsambeter, samt at man aldrig kunde göra den vackra femte Acten i *Rodogune*, utan at skämma den Prinsessans *Caractere* som gifver *Piecen* namn. *P. Corneilles* *Tragédie Theodora* kunde aldrig blifva drågelig för ämnets skuld. *Le Cid* har blifvit förklarad felaktig i anseende til ämnet, och ganska många flere.

Så snart *Chaplain* företog sig at skriva en alvarsam *Epopée* öfver *La Pucelle d'Orleans*, hade man kunnat fåga honom förut, at det aldrig skulle lyckas, fast ock i värket vid vissa *Episoder* finnas stora skönheter, som *Monfr. de Segrais* och flere tilstådt. Herr *Voltaire* förstod faken bättre, och handterade denna *Flickan* på et för henne mera naturligt sätt.

Reglan är allmän, en Auctor bör hafva vett nog för at välja sig et godt ämne, och imagination nog för at se huru det passar sig i hvar särskildt detail, samt hvilke loflige tilläggningar det naturligen föder af sig, til hvad vidd det kan fräcka sig utan at blifva lamt eller ledsamt och i synnerhet huru intressant eller rörande det kan blifva. Hvilken omständighet allena kan göra, at man förlåter mindre fel, men som aldrig kan årsättas af någon annan merite i värket. e. g. Herr *Voltaires Zaire* stöter oförnekeligen sannolikheten på flere ställen; men den är högst intressant, och det har gjordt dess lycka. Utom sådant kan man nedlägga mycket arbete förgäves.

Hvad nu egentligen *la Fable Tragique* angår, så vet man at de förste mästare ofta råkat at fela vid den. *Corneille, Racine, Voltaire, &c.* hafva alla fådt mer eller mindre grundade *critiquer* därvid. Hvad skäl til förlåtelse för mig, om jag, oaktadt alt mit bemödande vid denna *Tragédie*, skulle efter kunnige och opartiske granskares dom hafva misstagit mig i något?

Caractererne har jag, efter den anledning som ämnet gifvit, sökt underhålla hela *Tragédien* igenom.

Således blifver *Sigurd Ring*, en för sit Rikets välfärd högt nitisk Konung, *Eisfen Beli*,flug *Statsman* och *Slägt-kår*, *Ragnar*, hjelte, högt heftig, oböjelig och

Företal.

och kår i *Astrog*; *Alsbild* en god Drottning, samt öm moder och vän; *Astrog* själfva hufvud-personen i Tragédien, kår i *Ragnar*, men högt dygdig och fast i sina beslut; *Ansarius* en nitisk och oförkräckt Christen Lärare. Åke till slut en sig ångrande och straffande brottlig.

Det gifves ännu en skyldighet för Dramatiska Auctorer, den nämligen, at i sin målning af lasten icke öfverkrida de gränser, som mänskligheten och en tilbörlig antåndighet dervid utfaka, at måla Dygden i all sin fågring, men lasten i all sin styggelse. m. m. Sådant heter hos de Franke Auctorerne *les moeurs Tragiques*; och, om dessa, efter de förnuftigaste reglor, böra vara til större delen goda; så tror jag ock, at man ej med skäl kan beklaga sig öfver dem i denna Tragédie.

Jag har med flit undvikit at införa talande personer af ringare stånd, såsom förtrogna, &c. de interessera aldrig mycket och göra litet eller intet gagn på Theatren; men minska endast den svårigheten för en Auctor at med få personer kunna föra ut en Tragédie af hela 5 Acter.

Det höga och Majestätiska intryck, som Religionen gör, eller hvad Fransose kallat *la Majesté de la Religion*, har altid i Tragédier haft en god värkan. *Atbalie* och *Zaire*, utom flere, äro därpå eviga bevis. Jag hoppas at den ock gör nytta i *Astrog*.

De 3:ne Dramatiska Uniteterna menar jag nogast vara i akt tagne, när ämnet är et, när Epifoder antingen ej finnas, eller hafva et ögonfkenligt sammanhang med hufvud - ämnet, när alt föreställes såsom skedd, icke allenast i et och samma Slott, utan än mer i et och samma rum, och när alt naturligen kan vara händt, icke allenast inom de tillåtna 24 timar, men innan tolf eller mindre. Så förhåller det sig här. Men hvem kan försäkra mig, at jag ej likafullt i en öfvernaturligt sin critique beskylles at hafva felat emot alla trenne desse allmänna och måst kunnige Theatraliske Reglor. På sådant har man sedt exempel.

At Theatren ej lämnas tom emellan Acterne, är en bekant och någorlunda lätt Regla, ehuru *Racine* själf emellan 1 och 2 Scenen i 4:de Acten af *Ipbigenie* råkat at fela emot den samma, som utan tvifvel blifvit aldeles oförlätelig hos oss, ehuru det i Frankrike endast blifvit räknadt för en liten oaktsamhet, eller som det kallas *legere inadvertence*: men at rätt förena och sammanfoga Scenerne är något svårare.

Det är ej emot sannolikheten, at 2:ne personer, som bo i et Slott eller hus, kunna händelsevis räkas någon gång; men det är ej det samma, när flere personer böra komma tillsammans: det måste beredas. Reglan är ock i allmänhet den, at ju mer något skäl kan gifvas til alla Sceners förändring ju bättre är det, hvilket jag ock tämmeligen tror mig hafva i akttagit. För

Företal.

För ordet *Sorgespel* behåller jag det snart i hela Europa antagna ordet *Tragédie*. Jag tror ej at det förra aldeles uttyder hvad det sednare egenteligen vill säga: i alla ord är något egit, som skiljer dem i bemärkelsen. För *Öppning* och *Intråde* brukar jag likaledes *Act* och *Scene*. *Öppning* är et ord af flere bemärkelser, *intråde* är aldeles otjenligt; ty när ingen inträder, men endast en af de närvarande går ut, blifver där af en ny *Scene*, efter allmänt vedertagit bruk.

Som sannolikheten äfven i alla smärre omständigheter bör stärkas; så har jag trodt at flere personer, efter vårt antagna och allmänna bruk, bordt heldre kalla hvarandra *Ni* än *Du*. En *Far* eller *Mor* kallar gemenligen sitt barn *du*; en hög person kan ock stundom säga *du* til en som är mycket under honom, men icke tvärtom. I en håftig vrede kan ock *du* någon gång förekomma. Jag stärckes i detta af alla Franke Auctorer. *Vous* är det vanliga; *tu* brukas endast vid de anförde tilfällen. Hvarifrån vi fådt vårt *ni* kan gissas. Man har sammanlagt sista bokstafven af secunda pluralis som gemenligen är *n* med *i*, *hafven-I*; *dilken-I*, *baten-I*, så at vanan omsider gjordt desse 2:ne bokstafver til et särskildt ord, sedan man i allmänna talesätt nästan aldeles afslagt detta, *hafven*, *dilken*, *baten*, &c. men vare härmed huru det kan, så är *ni* hos oss så allmänt brukeligt, at det för långa tider lär bibehållas, hvilket gör til fyllest.

Hvad skal jag nu säga om *La Poësie du style*, Vers-konsten. Vi hafva därvid en myckenhet Lagstiftare. Men utan at förakta en skälilig correction eller gränslagenhet vid *Stylen* och *Versificationen*, tör jag säga, at deras Reglor äro ofta både pedantiske och skadelige, i anseende därtill, at de på et oskäligt sätt tvinga tankan. När vi i vårt fattiga språk vilja gå längre härvid, än de bästa Franke Auctorer kunnat göra i sitt rika och oändeligen rimbulla språk, så påstår jag at det är orimligt; det sker dock.

En vän som läste Manuscriptet af denna min *Tragédie*, sade mig i all välmening: tror ni ej at våra fina Critici torde finna fel vid *Hémisticherne* i desse Verser:

Jag svarar ej för hvad då hända kan och ske - - -

At han bevekas kan därtill jag icke tror - - -

med flere. Jag slog up *Racines* värck, och fant strax utan möda dessa 2:ne verser at svara med:

Le Perfide il n'a pu s'empêcher de palir - - -

Qui m'a trahi; pourquoi ne suis-je pas vengé - - -

hvilka i *Boisjermains* kritiska Edition undgådt all anmärkning. Se *Pbedres*

Fôretal.

Jag medgifver dock gärna, at ord som directe hÛra til hvarandra såsom præposition och nomen, med flere, ej böra skiljas i Hemistichen, när inga andra ord naturligen komma emellan, som ändra faken. Man vill ej hafva någon Vers enjambé, eller sammanfogad med andre genom et eller annat ord. Racine har det dock på några ställen, utan at det blifvit criticerat

Et mon ambition est de la maintenir - - - au Throne

On se bat & voilà qu'un fils desespéré - - - meurt

Några flera Exempel af de bästa Franske Critiquers litteraire tolerance torde här vara tienliga. Jag anförer citationerne på Fransyska, hållt hvar och en som går något in i Critiquen öfver Tragedier, lærer förstå det språket.

Bajazet pag. 242. af förenämde edition.

Le mot d'amour est repeté quatre fois en huit vers. Cette legere inadvertance peut échapper à l'écrivain le plus correct : mais la foule des critiques minutieux jugent souvent sur des pareilles negligences un ouvrage plein de talens & de chaleur. Interesfer, voilà le premier objet ; La correction n'est que le second. &c.

Mitbridate p. 401.

Et mes derniers regards ont vû fuir les Romains. On a pretendu que les regards ne vojoient point, mais cette expression, peut-être incorrecte, passera toujours en faveur du sentiment qu'elle renferme Ibid. pag. 388. Nouvelle sanglante : on doit lui passer cette expression, qu'on seroit peutêtre en droit de reprendre dans une Situation moins tragique, Ibid. pag. 97. Sans espoir de pardon m'avez vous condamnée. Mons:r L'abbé d'Olivet trouve que cette phrase est louche, en disant que cet espoir de pardon regarde Andromaque & que vous m'avez condamnée regarde Pyrrhus. Nous pensons que c'est par ce melange heureux que Racine a pu rendre notre langue Poëtique.

Bajazet pag. 248.

Dans les regles de la grammaire il faudroit repeter ni à la place de la conjonction et, mais les Poëtes ont quelquefois droit de se mettre au-dessus des regles. &c.

Ibidem pag. 216.

Madame j'ai reçu des lettres de l'armée. Ce vers est si simple, qu'il paroît profane : il le paroîtroit bien d'avantage si Racine ressembloit à ces Auteurs qui par un style brillant croient remplacer le naturel inimitable de l'auteur de Bajazet.

Ibid.

Ibid. pag. 157. Grankaren anförer 2:ne Verser som bestå af idel Monosyllaber:

Quand je fais tout pour lui, s'il ne fait tout pour moi - - -
Le jour n'est pas plus pur que le fond de mon coeur - - -

Han säger: assés generalement on est dans l'opinion que les monosyllabes rendent un Vers dur; cependant on peut voir si ce vers manque d'harmonie &c.

Athalie pag. 170.

Le peuple faint en foule inondoit les portiques. Le mot inondoit a été critiqué, il fait cependant image.

Ibid. pag. 171.

Je tremble qu'Athalie à ne vous rien cacher - - -
Pour que cette construction fut exacte il faut: Je tremble à ne vous rien cacher qu'Athalie &c. Mais en Poésie peut on être si exact sans devenir lache et froid.

Iphigenie p. 140: c'est ici que le défaut de l'Episode d'Eripbile se fait principalement remarquer, cette scene à la verité, étoit necesaire pour développer le Caractere. &c.

Ibid. pag. 115.

Où Seigneur et sans compter le reste: voilà un hemistiche amené par la rime; mais ces petites taches sont presque imperceptibles dans un ouvrage où l'on trouve si peu à reprendre et tant à admirer.

Herr Voltaire säger i Noterne til P. Corneilles Verk pag. 332. Tom. 2. Appliquer des charmes à des maux, m'a paru bien parceque dans ce tems-là ce qu'on appelloit charmes de la magie étoit extremement en vogue et que meme Sexte - Pompée fut très connu pour avoir employé les pretendus secrets de sortileges. Man kan af denna anmärkning dömma huruvida det är tillåtit at intaga i Epopeer och Tragédier forntidens sedvanor, tanke- och tale-fäkt, fördommar, vidkeppelser, med mera.

När Agamemnon i Iphigenie nämnes Bourreau de sa fille, Barbare Epoux; när Achilles säger om honom til hans egen dotter, Quoi. Madame, un Barbare osera m'insulter? Så yttrar sig den Franke grankaren: Ce style outrageant, ces expressions feroces et si peu menagés, conviennent très-bien au caractere fougueux d'Achille. Men hos oss kallas fädant Pöbels-käbbel; en myckenhet oumgångelige ord utdömmas, utan at vi hafve andra at fåtta i fället

Til slut låra vi aldrig kunna skriva något i form ef berättelse, eller som fordrar flere och olika högre och lågre Detailler, utan endast något Galanterie til

Företal.

Cloris, och något smicker för våra Patroner i fosculeuse ord, ofta utan och emot fundt förnuft.

Den som tror at det få kallade Sublime består i ordaprål bedrager sig oändeligen; den aldrafimplaste vers kan ofta vara den högst sublime. Dets rätta kännemärke är, at det går directe til hjertat, rörer och förtjusar genom meningningen, men ej genom Verbalisk granlåt som aldrafnarast kan fördärfa både språk och den rätta goda smaken i et Land. Den fyller örat med en hop klingande ord, men säger intet til hjertat. Pluraliteten fattar tycke för sådant och de af Petronius få kallade melliti verborum globuli blifver omfider det, hvarest man dömmar om Vårks värden. Så skedde det säger en grund-lärd Man i Rom vid dets decadence: den rätta, starcka, okonstlaste och rörande värtaligheten förföll til ordaprål: få lärar det ock ske annorstädes, om folk som aldrig känt och aldrig kunna känna den rätta goda smaken få blifva tyraniske dommare öfver smak. Min Hufvud - Regel vid Vers - konsten är den, at Versen bör vara otvungen, naturlig, energique, och innehålla en god och starck tanke, samt at ordens naturlige accent icke förvändes. De få kallade hårda Verser bör man undfly, men aldrig på depense af tankan. Många Monosyllaber och många consonanters sammanflytande kunna göra en Vers hård, men icke alltid. Härvid insuerar ock språkets natur ganska mycket. Det lærer förmodeligen ej vara möjligt at skriva få flytande Verser på Engelska, Ryska eller Polska, som på Italienska; men alla dessa språk kunna dock utan tvifvel hafva vacker Vers efter deras natur. Mången talar om hård vers, som ej vet hvori sådant består. En hård Vers kan vara en stor skönhet, när faken, hvarom man talar är hård, och tvärt om. När et Värk blifver dömdt til Critique på främmande anledningar, och ofta förr än det blifver utgifvit, såsom *Racines Phedre*, utom andre, få har det gemenligen hårde eller matte svage (*Lache*) Vers, om inga andra fel. Det är den vänlige tilflygten: et för Critiquen hogadt ganska lått och ordinairt snille kan finna sådane fel i alla Värk utan undantag.

Om Hemisticherna har jag förut nämndt något.

Abbreviationer eller förkortningar af ord bör man undfly, åtminstone alla de som ej äro auctoriserade i allmänna talet. Men några af de som det äro tror jag dock ej allenast böra tillåtas, utan aldeles antagas i vers. Därbland räknar jag våra trestafviga Imperfecta som aldrig gå in i Alexandrisk Vers, och hvilka aldrig kunna missas utan större olågenheter, som jag för detta i en af mina skrifter bevist. Vi säga snart aldrig i allmänna talet *han ålskade, han bala-*

Företal.

Batade, utan *han älska*, *han bata*. Mig tyckes således at man äfven få väl bör tåla denna abbreviation, som *Far*, *Mor*, för *Fader*, *Moder*; i synnerhet när desse fednare kunna gå in i sådan Vers men de tre-stafvige Imperfecta aldrig. Tungan stiftar lagar för Skrif-fättet. Den Nation som vil envisas däremot, faller efter hand i den olägenhet, at språket skrives helt annorlunda än det talas; såsom Ängelskan och Fransyskan. Men abbreviationer eller utslutningar af ord, som äro emot allmänna tale-fättet, håller jag för osmaklige och orimlige. Jag tror ock at man mindre väl börjar en Vers med *jag sedt*, *jag hört*, med utslutande af *har*, som aldrig sker i talet, med mera. I öfrigt lämnar jag gärna gräl til dem som äro älskare däraf. Alt som någonsin i världen utkommit kan med skäl eller med liknelse af skäl critiqueras, men skillnaden på Critiquer är äfven så stor som på arbeten; det är at säga ifrån intet til alt. Om ock intet enda Dramatiskt Värk varit skottfritt för mer eller mindre grundade anmärkningar, hvad beviser det annat, än huru oändeligen svårt det är at göra et godt Skåde-spel, och huru lätt det däremot är, at granska och häckla. Vill man åter betrakta den Litteraire Cabalen och de Critiquer som härleda sig ifrån den, så må man häpna för dessa nidings-värk.

P. Corneille hade, som Cardinalen *Richelieu* sade, icke et *Esprit de Suite*; det är, han kunde icke slinka, krypa, smickra, ljuga. Med den bästa vålmening råkade han at förtörna Cardinalen, som ville hämnna sig på hans Tragedie *Le Cid*. Öfver 70 koppel af litteraire stöfvare släptes löfte emot honom, han complimenterades i tryckta skrifter, som Herr *Voltaire* säger, ungefärligen på detta sätt: *Ulla genie, som då han vill blifva admirable för hvar och en, gör sig löjlig för alla; den otacksammaste af alla menniskor. Endast titlarne af hans Värk väcka illöje hos de måst förnuftige.* Denna Auktorens nedrige sinnelag och låga själ med mera. Cardinalen ville abfolut at Academien i Paris skulle aldeles fördömma *Le Cid*; men til sin eviga heder tordes hon göra den samma rätt emot en så mågtig förföljare.

Det aldrfullkomligaste Dramatiska Värk som någonsin kommit i ljuset, den odödliga *Racines Athalie*, blef aldeles förkastad af en mågtig Cabale som ock förmådde *Madame Maintenon* at endast til förqrävande af denna Tragedie aldeles inställa Spectaclerne i S:t Cyr, där den var ärnad at upföras. Den trycktes med uttryckeligit förbud för alla Comédianter at spela den. Man sade det var *un Sujet de devotion, qui n'étoit propre qu'à divertir des Enfans*. Fördommen var så stark emot henne, at man i et Säll-

Företal.

skap ålade en ung Officer såsom straff at låta en Acte af *Athalie*. Fontenelle skref en Epigramme som slöts med deslä orden: *Pour avoir fait pls qu'Esber* Comment Diable a-t-il pu faire.

Sådant öde har en Tragédie i början haft, om hvilken Herr *Voltaire*, med alla i Dramatiska saker kunnige dommars bifall, förklarar: *Si quelque piece approche de cette perfection, à la quelle il est à peine permis à l'homme de pretendre, c'est peut-estre la Tragédie d'Athalie &c. Depuis Racine nous n'avons rien eu de veritablement beau.* Det befinnligaste var, at *Louis XIV*, som hade l'ésprit juste, en god smak, och som var öfver Cabalen, fraxt vid en représentation utom Theatre, utan utvårtens prydnader och kläder, blef til både Favoriters och Maitresfers förtret så intagen af *Athalie*, at han just för den samma gjorde *Racine* til Gentil-homme ordinaire. *Phédre*, som *Racine* sjelf höll för den bästa af sina Tragédier, hade *un succès fort equivoque* heter det: en usel piece af samma ämne och namn, som *Pradon* skref i concurrence med *Racine*, blef uphögd til skyn af en Cabale, som hade *Madaue Deshoulières, la Duchesse de Bouillon, le Duc de Nevers*, hans Bror och flere höge personer til anförare. *Boileau* säger, at de uptogo alla premiere Logerne på begge Theatrene för 6 representationer och lemnade de i *l'Hotel de Bourgogne* tomma på det *Racines* väänner eller de opartiske ej skulle segra emot deras Cabale. De spenderade häruppå 15000 Livres. Man skref Sonetter och ridiculerade *Racines Phédre* på det högsta. Är det troligt, at en oförnuftig arghet kan gå så långt emot sanning och värdelig förtjenst. Jo, det gifves, säger Herr *Voltaire*, et slags människor som andras merite gör så ursinnige at de ej mer känna hvarken förnuft eller anständighet: man har sedt sådana som då munnen af någon händelse blifvit stoppad på dem, förgäfves anropat Doctorerne om hjelp emot gulsfoten, som ej stadnat förän de måste låta gallan flöda i Pasquiller. Men sådana illkne uslingar äro ock nog straffade när de nödvändigt måste följa de stora män som hedrat menkliga snillet til evigheten såsom okynnes-få eller som draken i *Andromedes* målning och när deras brochurer och literaire misfödsel, om någre slarfvor af dem komma til efterverlden, ej tjena til annat än trophéer i det Tempel som helgas åt åkta snille och vett.

Alla billiga granskare hafva vid Dramatiska verk haft afseende på tiden när de framkommit. Och det har räknades för mycket, då någon i sin branche öfverträffat sin periode eller varit *au-desfus de son Siecle*. Det är sant at alla *P. Corneilles* Tragédier hafva sina anfenliga fel; men han var den förste i Frank-

Föreläs.

rike som gjorde dem draglige och danade den vackra Tragédien, så at den snart kunde blifva fullkomlig. Härefter dömmes han af alla förnuftige granskare. Herr *Voltaire* som på det nogaste critiquerat hela hans värk och däruti funnit oändelige fel, säger, *mais quand je le compare aux contemporains, je leve les epaules et je l'admire comme un être à part &c.* Aldrig har någon konst i något land gådt ifrån intet directe til högsta fullkomlighet, aldrig har någon Auctor börjat med måsterstycken. Det fordras gradationer för menkliga snillet. Man kan se dem emellan *P. Corneilles Theodora* och *Clina*, emellan *Racines Freres Ennemis* och *Athalie*, *Phedre* eller *Iphigenie*. Det var ock aldrig at vänta, det någon hos oss kunde gå ifrån *Mesfeni* och *Hesfeli* Tragédier til något som liknade de bästa Franke eller de fullkomligaste i verden. Vår Theaters Historia är besynnerlig, men icke vidlöftig: den vore snart gjord. Jag tror mig ock hafva tämmeligen goda samlingar för at kunna företaga den; men såsom själf en liten Dramatisk Auctor ville jag hellre betjena någon annan med hvad jag därvid sammanletat. Vi hafva et någorlunda stort antal af Comédier merendels öfversättningar och merendels gangsa låta. Våra Operor, Ballets-Heroïques &c. går jag med all respect förbi: de hafva hos oss i sednare tider blifvit upbragte til anseelig högd. De måste behaga i synnerhet Musiquens älskare. Machiner, präcktige decorationer med mera relevera dem ännu mera, och ehuru Poëten i dem ej synnerligen värdar *le Vrai* och *le Vraisemblable*, Uniteter med flere Theatraliske reglor; bör han dock icke låta Gudomligheter nedtliga för at fåga sottiser och platituder (dårskaper och ufelheter,) hvaröfver en utlänsk Auctor klagat.

[Det är endast om våra Tragédier som jag vil nämna några ord. Midt i 17:de Seculo visste icke en Professor och Dramatisk Auctor ännu at skilja Tragédie och Comédie, som man klarligen ser af Titlarne på *Joh. Mesfeni* Pieçer. Detta är så mycket förunderligare, som *P. Corneille* ungefärligen vid denna tiden satte det vittra Europa i förundran med sina Tragédier, och om man vil le supponera at våre Lärde i den tiden ej hade någon communication med Frankrike eller förstodo Fransökan, så borde de åtminstone känna Grekiskan och de stora mästare som i det språket skrifvit Tragédier. *Mesfeni* lofvar i et Föreläs at han vil fatta hela Svenska Rikets Historia i Tragédier. Endast det löftet visar hvad idé han hade om detta skriftstätt, för hvilket är så oändeligen svårt at finna et enda godt ämne: Lyckeligit var at han ej fullbordade det. Såsom foster af en så kallad lärd mans snille hade det satt en

Företal.

alt för stor och öppen ridicule på en Nation som annars var så ärefull i desia tider.

Vi hade dock börjat med Tragédier åtminstone midt i 16:de Seculo, som jag ser af en gammal så kallad *Tobiae Comedia*, tryckt i Stockholm 1650, men som på Titul-bladet nämnes; *hundra år förut af den Helga Skrift utdragen och på Rim affatt*. Konung Davids *Comedia* ungefärligen af samma tid säges och vara åter på nytt af trycket försärdigat. Desse kallas *Comedier*, å samma grund som *Meseni* Signil kallas en lustig och sansfärdig *Tragedia*. Denna trycktes 1672 och upfördes på Hertig Johans til Östergötland och Prinsessan *Maria Elisabelhs* Bröllopsdag på Stockholms Slott 1612, har *Gratulation, Programma, Prologus, 6 Acter* och *Epilogus*.

Jag nämner korteligen de följande.

Disa af *Johan Mesenio* upförd i *Upfala-marknad* 1611 tryckt 1648, omtryckt 1718 och 1727 samt iedemera upförd ofta och intil närvarande tid i *Humle-gården*. *Stylen* i *Piécen* är ungefärligen sådan.

Tabellio.

Til *Jungfru Disa* är jag såndt
Som basver *Konungen* mycket skändt.

Famula.

Thet lögstu nu tin gamle grek
Min *Jungfru* sade thet med lek.

Tabellio.

Käre se, *snorstef Frustrufve* mö
Jag står - - - full med snö.
Spottar tu mig tin rättne gåck
Tag til goda slick i tin såck &c.

Sixten.

Hör man hvad ästu för en friis
Hvem har gjort dig så nåsevis
Har pigan dig ondt tilldrifvit
På hennes rygg blir det skrifvit &c.

När man sedt något af *Meseni* styl har man sedt alt. Han liknar ej *Shake-spear* som stiger och faller oändeligen. Han har desutom skrifvit något som ej

Företal.

är tryckt, så vida jag vet; såsom *Christmannus* och *Gustavus. En Rundelelius P: & P:* i Kinnestad skall hafva skrifvit *Judas redivivus* eller en Christelig Tragicomoedia som ock icke blifvit tryckt. Besynnerligt är, at vid omtryckningen af *Disa* 1727 år snart ingen ändring gjord. Nu följer:

Svanboila af *Job. Mesenio* exhiberat af hans *Studenter* i *Upsala marknad* 1612 och tryckt 1635. och 1653: har företal, Dedication, Prologus, 7 Acter och Epilogus.

Blancka Måreta af *Job. Mesenio*, och af hans *Studenter* d. 3 och 6 Maji 1614 uti *Stockholm* med tilbörllig prackit celebrerat; tryckt 1649: har 6 Acter &c. Denna var så lycklig at den fick heta en sanfärdig Tragedia.

Filius Prodigus Seu Imperitus peregrinans, thet är en Comoedia om then för-lorade Sonen, stält af *Samuele P. Brask* *Gymnas. Lincop. E. & P. L.* och hål-len i *Linköpings Pedersmådsso-marknad* d. 29 Junii 1645, tryckt samma år.

Acta et Martyria Apostolorum, thet är en Tragicomedia om *Apostilarnes* gärningar och jämmerlige marteringar, stält af *Samuele P. Brask. Gymn. Lincop. E. & P. Lector publ. & ordin.* och hållit in *Publico Theatro* i *Linkö-ping* uppå *Peders-mådsfodag* 1648, tryckt samma år.

Mars Germanicus Victus, thet är Comedia om thet våländade *Tyska* Kri-get, stält af *Samuele Brask*, och hållen i *Linköping* den 29 Julii 1649, har 5 Acter, Prologus och Epilogus. *Braskens* styl liknar i det måtta *Mesenii*.

En lustig Comoedia om *Konung Gustav I.* skrefven af *And. Job. Prytz* Prof. hållen i *Upsala* den 31 Maji 1621, tryckt året därpå.

Olof Skott-Konung, en lustig Comoedia, hållen på *Gustaf Adolphs* Bröllops-dag af *And. Job. Prytz*. Tryckt i *Upsala* 1620.

Jesu Christi födelse uti en enfaldig Comoedia hållen den 9 Jan. 1659 i *Å-bo*, af *Eric Kolmodino*. Tryckt samma år.

Hårtill kan man lägga *Josephs* Historia, tryckt i *Rostock* 1601 och 2:dra gången 1609 af *T. G.* förmodeligen den samma som utgifvit *Tobias* Comedia.

Nu följer i min samling en besynnerlig Tragédie, hvars make knapt någon Nation lär kunna framställa, nemligen:

Alla Bedle-grannes spegel eller en ymkelig och bedröflig Tragoedia om en stolt och högsfärdig *Jungfru*, som het *Margaretha*, then icke hölt någon årlig

Företal.

man vara sin like, utan vederfakade både en och annan, til dess hon fick be-
bag til en elak Finne, som henne ymkeligen tog af daga, hvilken Tragoedia hafver
sig tildragit uti Svea Rike år 1411, tryckt år 1686. Dedicerad allom orätt-
rädigom, högfärdigom, stoltom och Bedlegrannom Jungfruom och pigom, som gif-
va korgen åt äbrlige och redlige män. Har förteckning på Personerne som a-
gera, hvilka alla hvar efter annan fria och få aflag, nemligen en Präst, en Klock-
gjutare, en Kock, en Häfman, en Skräddare, en Bondedrång, en Skomakare,
en Smed, en Köpman, och änteligen en Finne som feck ja. Har vidare Pro-
logus i Act och Epilogus. Stylen kunde kallas ännu värre än *Messenii* om
möjlligt vore.

Jungfrun til Klockgjutaren.

Ert ämbete är gjöra klockor och strängia
Tu stjäls så mycken Koppar at tu må hängia.

Kocken.

Käre Jungfru sager och smock
Jag är en hel fix Mäster-Kock &c.

Jungfrun.

Jag har ibland annat förstådt
At Kockar ibe fylla sig med flott.

Kocken.

Om dagen plår jag siuda och steka
Och om natten med Jungfrur leka.

Jungfrun.

Jag säger tig tin långa beest.
Drag tin kos så mycket tu vest

med mycket som aldrig skulle tålas at citera.

Efter denna grufliga convulsion faller Svenska Tragédien aldeles i dvala, här
förekommer nu intet original, som jag vet af, förän 1737 då Fröken Snöhvits
Tragedie upfördes i Stockholm. Denna, som trycktes 1739, och uti hvilken ämnet är
tagit aldeles af en så kallad kåring-saga, annonserades af upläggaren Boktryckaren
Benjamin Gottlieb Schneider uti Post-Tidningarne under rubrique af en *lustig Co-
médie som kallas Fröken Snöhvits Tragédia*; och desutom är Prologuen i den-
ne Piécen färdeles märkelig därpå, at *Arlequin* däruti för ordet, och på obun-
den till med de i Sagor vanlige talesätt förtäljer innehållet af Stycket. Men

Företal.

1738, som är en märkvärdig periode för Svenska Tragédien, uppfördes i Septembr. månad en Tragédie kallad *Torilla* eller *Regner* och *Svanboita*, aldeles olika både i anseende och til style och ordonance med den förr omörde *Regner* och *Svanboita*. Denne trycktes 1739, har företal och 5 Acter. Dets Auçtor var som man menar Sal. Hans Excel. Herr Riks-Rådet Baron *Eric Wrängel*. Den kan hafva fina meriter i anseende til tiden på hvilken den utkom, som utan tvivel synts ännu mera om ej Théatren frax hårefter neml. i November månad samma år blifvit efter den tiden lysande genom Sal. Herr Hof-Cantzlerens v. *Dalins Brynilda*, som ej har mer än trenne korta Acter. Vid denna Pièce, som på vår skådeplats gjordt otrolig lycka och väl hundrade gånger blifvit upförd, måste jag något uppehålla mig. Perioden bör ock i fynnerhet lånda den til godo och ursåkt. Det blifver oförnekeligt, at den är vida bättre i alt, än någon föregående, ehuru den i öfrigit aldrig kan uthårda en ordentelig granskning, hvarken i anseende til inrättningen (*la fable Tragique*) eller stylum. Den förre har flera stora fel, hvaraf jag endast anmärker at *l'unité du sujet* aldeles rubbas genom et dubbelt ämne ifrån början til slut. *Edla* kunde äfven så väl vara Heroïnen i Piecen som *Brynilda*; fast hon blef lycklig och den sednare olycklig. Detsutom är Historien aldeles förvånd genom *Edla*, *Alle*, *Hjalmar* m. f. som den ej känner och genom snart sagt alt, utom blotta namnen af *Sigurd Sven* och *Brynilda*. Snart hvar enda Caractere är antingen öfverdrifven, barnlig eller löjlig. Den sednare eller stylum är merendels nått och lesvande. *Dalin* kunde ej skriva något som ej hade någon merite; men den är mycket mer *burlesque* eller *comique* än *Tragique*, för mycket *Exclamatorisk*, med mera. såsom:

Men vet - - - at denna värjan än
 Är om min heder mon.

Det är at personifera värjan

- - - segra som en skålm
 - - - ingen betta smaka
 - - - tapper dräng

är alt icke stylum *Tragique*.

I denna första Scenen öfverfaller *Alle* sin vän sin Fosterbror och den störte Nordiske Hjelten, på ingen annan anledning, än at han fants i et hof, hvarest dock var mer än en Prinsessa, och hvad mer är, borde *Alle* veta, at *Sigurd* älskade *Edla*. Han säger ju: *Hvi faller dig ur minne, at Edla endast är ingrafven i mit sinne*; men likafult fortfar *Alle*, säger, "at *Sigurd* bafvar för sinningen och vil bedra honom och sit samvete," men frax därpå, då *Sigurd* å

Företal.

nyo förläkrar at han ej tänkte på Brynhilda, vil Atle afstå all sin rätt, Sådane fel finnas här i myckenhet, men jag håller mig endast vid stylen.

Om någon henne vill om Sigurd Sven påminna,

Då glömmur hon sin skjöld och mins at hon är kvinna

style Comique.

Hon och Thron rimmas; det ena är kort det andra långt.

Men Hjalmar trofsar jag at ha så länge burit

För henne kärleks-eld, som detta trogna bröst (Här sig för bröstet)

Om den ej blir belönt skal döden bli hans tröst

Se där nu är det sagt - - -

hvilken hans tröst? bröstets eller kärleks-eldens?

Brynhilda.

- - - Jag är nu som et lam - - den stygga Sigurd Sven

Har denna ändring gjort, men ack hvart far jag hän?

Hvad sad jag, är han stygg, nej denna vackra Hjelte

Har endast gjort sig värd Brynhildas brude-bälte

- - - Och döda Hjeltars bröst ha känt hans arme-kraft

har han brukat sin värja mot de döda?

(talar hårdt drar värjan)

Jag hade tänkt at jag som Lejon skulle ryta

Och öfvergå mit kön och min natur förbyta

(talar lindrigt)

Men ack! af Sigurd Sven ej minsta blink jag tål

(fäller värjan i golvet)

Förn värjan faller ned ur handen som en nål.

Fu mer hans manligbet för mina ögon blänker

Fu mer min kvinlighet mitt svaga hjerta kränker.

- - - den styfva Printzen - - - sköna Parodie-ämnena

- - - - - sig grufva - - -

- - - - - den busfens öfverdåd - - -

Här fins väl i ert Hof et Norr för hans magnet Parodie ämne.

Tänk huru snö man är - - -

Högvidborne seder: har som jag tror på goda skal aldrig
blifvit brukt förut och aldrig imiteradt.

Får korgen - - -

När

Företal.

När led Er ära brist - - -
Min ära gör et fall - - -

Sigurd Sven.

- - Nu gör mitt sinne mindre språng - - -

Brynhilda.

Men faller kanske ner - - -
Dock hvar och en får ha sin egen smak och tycke
Det gör ofs ingen ting - - -

Sigurd Sven.

- - - Det gör ofs lika mycke

Lågt.

Dygden har ei lupit snedt - - -
Nog ser jag nu hvad godt Brynhilda för i skjolden
Himlen är tvär - - -
Man går ej som til storm i kärlek med Gewalt
När kärleks kampen sker - - -
Han är om Edla nu så rädd som vor hon hans - - -
- - - Jag kan så just ej veta
Hvad mig så envis gör, mig tycks likväl jag vet
At alla Fästnör ej ha sådan envishet
Det är ej blott et pock - - -

Den som jag er bjur, märkelig abrevation?
Kanske min Syster är som andra afvundsiuk

I tron väl stackars Printz - - -
- - - Trollar Hielten bjeria
- - - Mansfolk dåra

Hur ofla bar hon myst, m. m.
Jag vil minsan ej ha'n - - -
At du en usel träl utaf en amman är,
Slå ned i kras

Hur grymt f henne gåckat
Är det ej nog at han mit bjeria nederträdt
är alt icke Tragique style.

(Brynhilda blottar bröstet och säger)

Sist du trogna gubbe stöt.

Företal.

6:te Inträdet i 3:dje Acten är et märkeligt Exempel af fadaise.

Hjalmar.

Ach Edla är det du - - -

Edla.

- - - Ach Himmel hvem är där

Hjalmar.

Din Hjalmar

Edla.

- - - Hjalmar's Sjä

Hjalmar.

- - - Nej Hjalmar själv det är

- - - Ach Edla hur står til

Edla.

Så är du dock den rätta

Men ack jag är ej värd at du mig hjälpar på

Hjalmar.

Hur då

Edla.

Förlåt mig kära Prtnis

Hjalmar.

- - - Förlåt mig min Prinsessa

Jag tror du tårar vil ur mina ögon präsfa.

Edla.

Min Hjalmar är du här?

Hjalmar.

- - - Min Edla är det du

Edla.

Din vilja blir min lag

Hjal-

Företal.

Hjalmar.

Och ditt bebag min vilja.

Vid Catastrophen:

Hvad bar jag dock fådt skåda

Nu stod de bägge här nu ligga de där båda.

Oförlikneligt för Parodiens ålfcare. När v. Dalin kunnat skriva en sådan Tragédie få visar det huru svårt det är at gjöra stort framsteg på en obanad carriere eller hos oss i Tragédien, och när Nationen midt i 18:de Seculo få högt kunnat intagas af en sådan Pièce, blifver det et förnedrande bevis at vi ganfka långt varit skilde ifrån en grundelig insigt och smak i denne höga vitterhetsdelen, når vi dock skundom fådt se några vackra skaldestycken af andra slag, under det vi varit aldeles öfverhopade af bröllops- och graf-skrifter eller åreminnen, gratulationer, smicker-offer, Skalde-bref, Rapfodier och slagdångor.

Jag borde nu nämna något om Tragédien *Ingeborg*; men som defs vittre Auctor ännu är i lifvet, och en critisk recensjon i synnerhet i denna branche, kunde misshaga i något; då jag likväl tagit för regla at icke criticera någon lefvandes värk, utan at det sker i eget försvär eller genom någon händelse som har en oåtkijjelig rapport därtill; så går jag denna Tragédie tils vidare förbi, och nämner allenast at den upfördes i Upsåla 1739 och trycktes samma år i Stockholm. Det bör jag dock nämna at defs Examen borde i anseende til defs periode få tåmmeligen våt ut.

Nu följer i ordningen *Hesfeliæ Americani* Tragédie *Eric IX*, eller Helige. Denne år upförd d. 4 Dec. 1740, förmodeligen til både Acteurs och Spectateurs plåga. Ordonancen år emot fundt förnuft och stylen år merendels ömkelig eller löjlig. t. e.

Ingeborg.

Prins Knut mitt hjerta bar, om han nu seck en korg,

Ack vore jag våt vård at beta Ingeborg?

Magnus.

Vål an så tag din Knut når du mig blifvit fri:

Ack at det quimmo-kön kan Hjeltars hjertan binda

Och dem liksom en trå om sina fingrar linda!

Det år at nyfta up hjertan.

Men

Föreläsning

*Men kvinno-sågring är en snara för en Hjelte
En graf för Kungar och en kied kring Prinsars bälte.
hvad Galimathias!*

Jag kommer nu änteligen til mina egna arbeten. 1749 trycktes min första lärospån *Cleopatra*. Jag bör för den bruka samma urfåkt, som *Racine* för des *Freres Enemis*: han var mycket ung, säger han, då han författade den; men jag var ännu yngre, då jag skref *Cleopatra*. Den blef dock berömd i våra Lärda Tidningar för den tiden och flere gånger uppförd. Hon hade utan tvifvel många och stora fel, men hon borde dömmas i jämförelse med samma slags värk af ungefärligen samma tid, då den torde kunna svara för sit rum. Emedlertid har jag trodt mig kunna och böra anfenligen ändra den, hvilket jag ock gjordt.

Nu följer den af sina Öden namnkunnige Tragédien *Habor* och *Sig-wild*, om hvilken jag nu intet annat vil nämna, än at om en sig sjelf lämnad Allmänhet skulle finna at den ej är bättre än *Brynbilda*; så kan den i något hafva förkyldt hvad henne händt: skulle man åter pröfva, at den öfvertråffade den nämde, och at den således var af nödvändig påfölgd den bästa Svenska Original-Tragédie när den utgafs; så hade den förtjent någon blidare medfart, och lærer i sådan händelte, förr eller sednare, rättvisit vederfaras henne. Jag har emedlertid mina skäl at aldrig ändra den samma, utan måste den gå som den är til efterverlden så långt den kan hinna.

Nu har jag den äran at lämna *Publiquen* min tredje Tragédie *Aflog*, hvarmed ock de Syenske Originalernes Register i det måsta, som jag menar, lærer vara fullständigt til närvarande tid. Någre sänre och bättre öfverfättningar som vi hafva, höra icke til mit ämne. En Auctor och en öfverfättare äro i desse slags värk vida skilde därigenom, at *la Poësie du style* eller vers-konsten är snart det högsta som fordras af den sednare, och snart det minsta af det, för hvilket den förre bör vara ansvarig, ehuru omgängeligen nödig den dock är för bågge. Jag vil likväl upräkna de öfverfättningar jag känner.

Et Gudeligt samtal, eller andelig Profopopeia dickt om de Gudomelige egenkaperne; är i form af en Theatralisk Piece öfverfatt ifrån Latinske språket af *Josepho Chaerbero* Scholæ Arof. Conrector. Tryckt i Vesterås 1642.

Sven Bryngelsjon Dalii eller Sal. Gubbens valet-skänk på sit 77:de vandrings år, eller et skönt gyldene frögde-spel och luftig Comodia om en stor Herre Hecastus &c. öfverfatt af Tyskan tryckt i Gjöteberg.

Företal.

Andromaque ifrån Engelskan 1723 af Sal. Hans Excellence R. R. Grefve Carl Gyldenborg.

Den Indianiska Prinfessan *Zaletta* ifrån Engelskan af *Hesfelius Americanus*.

Jag nämner allenast de följande.

Le Cid eller den om heder tållande kärleken af P. *Corneille*; *Brutus* af Herr *Voltaire*; *Macchabéerne* af *de la Motte*; *Mithridat* af *Racine*; *Regulus* af *Pradon*; *Caesars* död af *Voltaire*; *Socrates* af Engelskan på Fransyskan och af Fransyskan på Svenska; *Zaire* af Herr *Voltaire* i trenne differente öfversättningar; *Merope* af Herr *Voltaire*; *Alzire* hade Sal. Herr Rådmanen *Torpadius* börjat öfversätta: han lät mig låsa första Acten för ungefärligen 24 år sedan; men jag vet ej om han hant fullborda den.

Sluteligen tillägger jag här såsom hedrande för oss, at vår Store GUSTAV Vasa blifvit celebrerad på Theatren i fyra differente språk om ej flere. Jag har nämndt de Svenske *Piccerne*. Titlarne på de öfrige äro: 1:o *Gustave Tragédie en Cinq Actes par M. Piron* tryckt i Paris 1733. 2:o, *Gustavo Primo Re di Svezia Drama per musica da rappresentarsi nel Teatro Grimani di S. Samuele in tempo della ascensione nel anno 1740. Dedicato a S. E. Sigr: Marschese Gio: Giacomo Grimaldi Patricio Genovese*. Tryckt i Venedig. 3:o, *Gustavus Vasa the Deliverer of his Country by H. Brooke Esq:* tryckt i London 1739, öfversatt på Fransyska i Prosa.

Jag borde vål nu sluteligen på vanligt sätt göra en lång harangue til urfäkt för min *Afslög*, samt anhålla om publiquens gunst, benägenhet och öfverseende med des fel i anseende til ämnets högd och min svaghet m. m.; men som jag ofta sedt högfärd döljas under sådant et osmakeligt ödmjukt skryt och jag öfver alt hatar skrymtan, så går jag alt sådant förbi. Ingen har tvingat mig at skriva och efter min tanka skulle det vara en stor insolence at påtruga Allmänheten et värk som Auctorn sjelf dömdt vara förkastligt. Jag underställer således mit värk simplement och vördlamt en kunnig och opartisk Allmänhets dom, med hvilken jag måste vara nögd. Af våra högt uplyste Horatier och Boileaus, väntar jag ingen förskoning, mindre ynneft. Det lär utän tvifvel blifva dem högst om hjertat at bevifa det *Afslög* felar emot alla Theatraliske reglor, vers-konst och god smak, med mera, och således af nödvändig påfölgd at vi intil denna dag icke hafva en enda förfvarlig Original-Tragédie, hvilket dock är humiliant för et land, dit man skulle tro at Apollo flyttat sig med hela Parnasfen, om man skal döma efter antalet af de så kallade Poëter. Tragédien har dock i alla tider och i alla länder blifvit räknad för den värdigaste och vackraste af all Poësie, nåst des första höga Föremål, som var Gudomelighetens och de störste Hjeltars lof. Huru har den kommit at

Företal.

få otroligen vanvårdas hos oss? Jo, för at göra en god Tragédie fordras något mera än mången torde kunna föreställa sig. Herr *Voltaire* säger om *P. Corneille*: *det gråner mig at se denna stora mannens fel, men det beviser åtminstone huru oändeligen svårt det är at göra et godt Theatre-sycke.* Dessutom behöfves icke hos oss at med mycken möda och arbete förvärfva sig en vitterhetsreputation. Et lätt *Bel-Esprit* med så höga som löjligen pretensioner til Dictaturen på Parnassen, beviser med några timmars sladder i vers sin höga rätt. Interesserade eller lika svagsynte fri- och stor-skrikare utropa frax sådant för under, därmed är detta stora, dråpeliga, oförligneliga yppersta snille infatt i sin höga värdighet. Ingen Vitterhets-Branche finnes, som han ej af grunden förstår, och öfver hvilken han ej despotiquement dömmar. En sådan liten literaire Tyrann ser dock stundom af händelser på huru bräcklige stytor hans valde står. Han bäsvar för den, som utan at vara af hans folk, eller som utan hans tillstånd vågar sig innom hans Rikes gränser, i synnerhet om han på något fått distinguera sig. Hvad då ej skäl förmå, det skall Cabale, ridicule med flere litteraire nidings-värk och lönmord göra. Lyckligt är det om hans hämd håller sig innom Litteraturen, men gemenligen går den mycket längre om han har godt tillfälle.

Den så kallade *granskningen* har ock hos oss stigit til en ganska onaturlig högd. Knappt finnes en skolgäste eller defs vederlike i Litteraturen, som icke förstår at critiquera Epopeer och Tragédier. Vår Vitterhets-Systeme blifver därigenom snart så besynnerlig som andre. Vi hafva kastat oss i Frankrikes vällesnad och öfverhöd, utan at vi förut genom handel och slögder sökt förvärfva oss något som liknar Frankrikes rikedommar. Vi granska efter Franska böcker alt hvad oss förekommer, men vi undvike försigtigt at med möda och arbete upodla oss så at vi kunna framgifva något, som någorlunda svarar emot de bättre Franska värk i de ädlaste Vitterhets-Brancher. Alla åga utan tvifvel rätt at fåga hvad som behagar dem eller icke, men för at gå til den stora detaillien i Critiquen och rätt döma, därvid torde vara nödigt at man ock försökte at göra något efter så många och fina reglor som man känner. Man bör ock ej för mycket lita på sin smak, när den ej är grundad på all ärforderlig kundskap; man kan bedraga sig och äiven sjelf finna det vid mognare efterfinnande. Tusende personer hafva trodt sig kunna critiquera *Racine*, men hvem har kunnat égalera honom. En utförlig Tractat om alt sådant torde kanske vara så nödvändig hos oss, som *Don Quichotte* var i Spanien; men vare detta nog för denna gången.

Hvad

Företal.

Hvad mig angår, så har jag vågat och vågar kanske ännu at skriva i Poë-
siens högsta ämnen, och skola fädane perfoners critiquer som jag här omrördt, åf-
ven så litet oroa mig, som deras beröm skulle smickra mig. Jag följer min
bøjelse och vil håldre at efterverlden i all händelse om mig sade, det jag stigit
och fallit med *Pbaëton*, än at jag krupit i jorden med mullvaden. Emedlertid
har jag så godt tålomod at jag aldeles resignerar mig, om ock dess sista och
högsta dom ej utfölle ännu på hundrade år.

Per-

Personerna:

SIGURD RING, Sverges och hela Nordens]
Konung.

ALFHILD, Hans Gemål, RAGNARS Moder.

EISTEN BELI, SIGURDS Med-Regent.

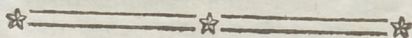
RAGNAR LODBROK, SIGURD och ALFHILDS
Son, Nordens Kron-Prins.

ASLÖG, ÅKES förmenta Dotter.

ÅKE, en Odal-Bonde ifrån Spangarhed.

ANSGARIUS, en Christen Lärare i Norden.

Theatren föreställer en Sal i gamla Konunga-Huset i Upsala.

Första Aften.

1:sta Scenen.

Den Guden vore stor, om Han det kunde göra!
Men bör en flygtig dröm mig smickra eller röra?
Det vore snart et brott för mig at hysa hopp:
Ach, Himmel! huru Du har stält mitt ödes lopp!
Når juft Din högsta nåd har gjordt min högsta plåga;
Hur törs jag då en bön, en önskan mera våga?
Från kojan fördes jag i glansen af en Thron,
Ut af en dräplig Prins, en ålskansvård Person,
Som bjuder mig sin hand, som mig sitt hjerta skänker:
Prinfesfor glömmet Han och blott på ASLÖG tänker.
Hans Mor, vår Drottning, född en värnlös dygd til tröst,
Ger mig en Dotters rått uti sitt ådla bröst
Et pågtigt hopp för mig på denna högd sig rotar:
Men nedom den mig dock ett fastigt brådjup hotar.
Prinfesfan INGBORG en rått till RAGNAR har,
Den ASLÖG henne ej förutan brott betar:
Vår kärlek tyckes ej med Nordens ro sig para,
Och två Monarker sig mot den och ofs förklara.
Jag strider mot mig sjelf och mot mitt hjertas val,

A

Och

Och jag skall segra vift; men, Himmel! hvilket qual!
 Mån den ej skulle stor och snart alsmågtig vara,
 Som kunde detta alt til nöjes mig förklara? - - -
 Jag vid mitt uppfat blir - - - Hvi dröjer dock min Far?
 Mån han uti min nöd mig öfvergifvit har?

2:dra Scenen.

ASLÖG. ALFHILD.

ASLÖG.

Min Drottning, ack min Mor, om jag Er så tors nämna,
 Hvad vill vål Himlen mig på denna dagen åmna?
 Jag säg uti min sömn i natt de Christnas Gud,
 Som Ni mig känna lärde, uti en himmelsk skrud:
 En mildhet och en nåd uti hans ögon blånkte,
 Som mig af glädje snart i en förtjusning fånkte:
 Han kändes lätt af mig på sina får igen:
 Han sade: *ASLÖG, vet, jag är Din bästa vän.*
Den helga nit, den tro, Du mig så villigt gifvit,
Jag, som en rik förtjensl, uppå Din räkning skrifvit;
Och innan Solen fådt härnäst i böljan gå,
Du af min högsta nåd et säkert prof skall få:
Till all din önskans mål Du i en hast skall hinna.
 Och härvid fyntes Han, en ljungeld lik, förfvinna;
 Men ack! hur tack Han var; alt hvad ös ANSGAR sagt,
 Är blott en liten del utaf Hans nåd och pragt.

ALFHILD för sig sjelf.

Mån då defs tillstånd fådt defs bildnings-kraft förföra,
 Ell mån vål Himlen vill för henne under gjöra?
 Defs dygd förtjånste det. - - -

AS-

ASLÖG.

- - - - Min Drottning, men jag ber;
Såg, uppenbarar sig ock denna Gud för Er?
Hvad skall jag tro? - - - -

ALFHILD.

Mitt barn, vår Gud kan ej bedraga;
Fast vi ej veta juft hvad utväg Han vill taga:
Var dygdig och var vis, at Han Er lycklig gjør.

ASLÖG.

Kanske Han mig på nytt till lugna kobjan för,
Dår jag med sinnes-ro i stillhet fåren skötte,
Och i en blomsterpark med visor dagen nötte;
Dår ingen oro hant til Aslögs nögda bröst;
Min vålluft smultron var, en ljuflig sömn min tröst.

ALFHILD.

Är det Ert högfsta val och hvad Er mäst kan röra?

ASLÖG.

Nej; men det högfsta nu en Gud för mig kan göra.
Når utan tårar jag visst aldrig skils från Er,
Så röjer det, at jag en högre fällhet ser,
Än den, som var mig nog, når jag ej annat kände.

ALFHILD.

Min dotter, Himlen alt till Eder fördel vände!
Gack Ni och bed vår Gud; jag Konung EISTEN ser.
Hon älskar RAGNAR visst, och det mig oro ger.
för sig sjelf

*) o (*

3:die Scenen.

ALFHILD. EISTEN.

EISTEN.

Förlåt, min Drottning, mig; Ert samtal jag förstörde
Med ASLÖG; jag väl tror, det något viktigt rörde;
Jag hör at Dets Person betyder mycket här.

ALFHILD.

Alt nog; förklaring jag om detta ej begår.
Vet dock, om ASLÖG går hvar ALFHILD Henne leder;
Så lär Hon göra sig och mig den största heder.
Var fåker ock att Hon skall njuta mitt förfvar,
Så länge från sin dygd Hon intet afsteg tar.

EISTEN.

Den utan tvifvel bör af dygd och heder blänka,
Som är till kojan född och törs på Thronen tänka;
Men hvar och en har sitt, jag kan ock ha mitt mål.

ALFHILD.

Far väl; förklara Er därom för min Gemål.

4:de Scenen.

EISTEN. SIGURD.

EISTEN.

Jag måfte med förtret et allmänt ryckte höra,
Som tyckes Er och min och Thronens åra röra;
Ni vet, at INGEBORG min Systerdotter är;
Att jag för Henne ock ett Faders hjerta bär
Ni vet, Ni vörda lär den Henne lifvet gifvit:

En

En Hjelte, som af mod och bragd odödlig blifvit.
 BRYNILDA Henne spåd till mit beskydd har fändt,
 Nyfs för ån Hon sitt bål med egna händer tändt;
 Alt sådant INGEBORG ömt vid mit sinne håftar
 Och hennes dygd mit val för evig tid bekräftar;
 All arfsrätt efter mig Ni vet jag Henne gedt;
 För Eder Son Ni sjelf om Henne mig har bedt:
 Jag samtyckt har; det sågs till glädje Norden röra,
 At tvånne Kunga Hus man snart till et feck göra:
 Til båge Hofvens skymf, man nu af ryckett hör,
 At RAGNAR vårt förbund och löfte bryta tör.
 Och mer; jag utan harm och ifver icke tänker
 På den, som Han sitt val framför Prinsesfan skänker.
 Hon har vål mist sin Far, den stora SIGURD SVEN,
 Men Eder Med-Regent Dets Morbror lefver ån;
 Och det skall komma an på min och RAGNARS lycka,
 Om man nu Hennes rätt så hänligt skall förtrycka.
 Jag endast veta vill och åskar tydligt svar:
 Hvad andel, som Ni sjelf i denna faken tar.

SIGURD.

Men mån det möjligt är? fåg, kan och bör Ni tänka,
 At jag Prinsesfans rätt med min och Er vill kränka?
 Mån jag mot Rikets vål et avvogt hjerta bår?
 Mån jag min egen Er och RAGNARS ovån är?
 Jag sjelf har aldramåst Hans sinne velat fåsta
 Vid INGEBORG, till Hans och hela Nordens bästa.
 Jag fåg igenom Dem uti mitt glada hopp
 Den stora YNGVES ått med VOLSUNGS lifvas opp.
 En ovård kärlek nu min RAGNARS sinne leder;

En kärlek, som Hans skymf, kanske Hans fall bereder.

Uti en olycks-stund Han denna Sköna säg;

Man bryter icke lätt Hans förefats och häg.

Med vrede jag mig har emot Hans val förklarar;

Men aldrig Han mig än til nöjes har besvarat.

Nog af: I den, som vill förnedra YNGVES blod,

Jag känner af vår ått desfs hårdhet blott och mod.

Men kort; jag ber, min vän, Ni vill försäkrad vara,

Det jag ej något fleg i denna sak skall spara;

Jag RAGNAR fåtta vill uppå de prof till slut,

Vid dem Hans kärlek knapt lär kunna hårda ut.

EISTEN.

Jag är med Eder nögd: men ASLÖG har ju vunnit

Er Drottning's högsta nåd, och skydd hos Henne funnit.

För RAGNARS felfteg Hon en Moders svaghet bår,

Samt tål och gynnar den, Hans vanfrågds orsak är.

Ej fådant till vårt mål och affigt tyckes leda;

Hon ASLÖG och sin Son bör annorleds bereda.

SIGURD.

Jag tillfår ASLÖG har af Himmels ynnest fådt

I alt hvad ådlast är en rik och prägtig lott.

Naturen Henne lårt i kajan att behaga,

Af Hofvet har Hon ock den fördel vetat draga,

At desfa trenne är fullkommat desfs Person,

Som om Hon varit född och upfödd till en Thron.

Hon har den gåfvan fådt at allas bröst beveka;

Jag sjelf kan Henne ej min nåd och ynnest neka;

Hon har et fållfynt vett, et ogement behag

Och i desfs bildning ses naturens måfterdrag.

Hon lyder, som man tror, ock dygdens strånga lagar;
 Man har som oftast hört, at RAGNAR sig beklagar.
 När hårtill lägges det, at lyckan öfvergedt
 Och i en koja lagt hvad himlen få beredt;
 Så fer Ni ASLÖGS rätt at ALFHILDS hjerta röra;
 Från ömkad, har Hon snart sig älskad vetat gjöra.
 Men aldrig bör jag tro, det min Gemål har del,
 På aldraminsta fått, i RAGNARS kärleks-fel.

EISTEN.

Et ganska viktigt skäl vår affigt härvid hotar:
 Det fågs, den läran sig i ALFHILDS sinne rotar,
 Som om en korsfåst Gud, man nys predika tordt,
 Samt at Hon ock för den har ASLÖG hogad gjordt.
 Kanske Hon vill den ock på Sverges Thron plantera
 Med ASLÖG? detta nit går långt = = =

SIGURD.

Jag fer at flera
 Förtjufas af den tro, som ANSGAR bland öfs lär;
 Men jag har trodt at den i grunden menlös är;
 At den till feder dygd samt verlds-förakt kan leda;
 Och menkors hjertan få för mycket godt bereda.
 Jag tror det hör en god förnuftig Konung til,
 At låta hvar och en få tänka som han vil,
 När den i öfrigt alt ses Rikets lagar vörda.
 Alt samvets-tväng det är en tung, men sáfång börda.
 Man blott sitt folk en last, en nedrig skrymtan lår,
 När hvar och en dock blir i hjertat hvad han är.
 Men fer jag denna tro sig längre börjar sträcka,
 Än Statens trygghet tål och split i landet väcka

Så lår jag bjuda till at dämpa den i tid,
 Och till en början bli högst upmärksam därvid.
 Emedlertid vi ån med skål ej kunna tänka,
 At ALFHILD skulle få sin plikt sin åra kränka;
 Jag ock på ANSGAR vist som högst bedragen år,
 Om under helig larf han sådant upfåt bår.

EISTEN.

Et prof ofs nödigt år: Er Son Ni sjelf bör leda:
 För ASLÖG böra vi et annat val bereda.
 En måttlig lycka jag vål Henne unna kan;
 Hon borde nöja sig med Rikets fjärde Man.
 Er nåd och åfven min har OTTAR *Jarl* fådt vinna,
 Och ASLÖG Honom bör sin kärlek vårdig finna.
 Förfökom, om af Dem kan bli et åkta Par.
 Men nekar ASLÖG, vist hon högre affigt har;
 Och vill Er Drottning ej sin medling härvid gifva,
 Så kunna vi med skål ock vid vår mistro blifva.
 Om ASLÖG villigt tar, tvårt om, Hans hand emot,
 Så tror jag at för alt vi funnit kraftig bot.
 Förfumma ingen tid, för mycket faken gäller:
 I bägge våra Hof den lugnet återställer,
 El' och förklarar alt hvad man nu veta bör.

SIGURD.

Förslaget fync mig godt; hvad möjligt år jag gör.
 Men RAGNAR - - når Han hör - - Han kommer - - jag vill fråsta,
 Om det omöjligt år Hans pligt och hjerta fåsta.

5:te Scenen.

SIGURD. RAGNAR.

SIGURD.

Min Son, jag skånker Dig min envälds magt i dag,
 Med villkor, at til slut Du vördar mitt behag:

Låt

Låt det förbund, som jag och Konung EISTEN slutit
 Om INGEBORG och Dig, ej skymfligt blifva brutit;
 Gif Henne nu Din hand; gör hela Norden fäll,
 Och låt Din Far bli nögd uppå sin lefnads qväll.

RAGNAR.

Nej, lef, min hulda Far, at länge Spiran föra
 Och ån i många år Ert Rike lyckligt gjöra.
 Jag med mitt tillstånd nöjs; min lycka är ej tung,
 Så länge i min Far jag vårda får min Kung:
 Om ock Regerings-lust mitt hjerta skulle mana;
 Så kunde til en Thron mitt svård mig vågen bana:
 Ni vet det är vårt arf, det följer YNGVES blod,
 At lita framför alt på mandom, dygd och mod.
 Man flere Kronor fer än mistas och ån vinnas;
 Men ASLÖG ensam är, hvars like ej lår finnas;
 Om Henne blott jag ber; Hon endaft gör mig nögd;
 Hon endaft öka kan Er RAGNARS lyckas högd.
 Jag vet ej hvad min Far och Konung EISTEN slutit;
 Det löftet jag har gedit, det har jag aldrig brutit
 Och bryter aldrig det; men det åt ASLÖG var.
 Jag aldrig trolös blir; nej - - - men förlåt, min Far,
 Om jag mitt hjerta nu för Eder öppet ställer
 I en så vigtig sak, som all min fällhet galler:
 Befall mig annat alt; bepröfva Ragnars mod;
 Befall mig för Er tjenst at söfa med min blod.
 Befall mig dö; jag svär at Eder lydig vara;
 Men till min sista stund jag ASLÖG vill försvara.

SIGURD.

Skall en få värdig Prins förnedra YNGVES Ätt.

RAGNAR.

En makalös Person Han blott skall göra rätt:
 Man kan en diamant bland grus och gråsten hitta,
 Som vore värd at främst uti en Krona sitta.
 Jag tror den förmåns-rätt naturen menskor gedt,
 Är vida öfver den, som lyckan dem beredt:
 Hvar styrka, dygd och vett, och mod och fågring blänka,
 Där ses den Kunga-rätt naturen tyks ofs skänka.
 Hvem desse gåfvor fådt, är ådlast af vårt slag;
 Fast lyckan vördar just ej alltid denna lag.
 Kan den, som ses sitt Kön och menskoslägtet hedra,
 Kan ASLÖG någon Thron i verlden väl förnedra?

SIGURD.

Min Son, befinna dock, att den som föds till Prins,
 Bli'r värdig nog, när Han sin plikt mot Riket mins,
 Samt egne små begår i alt åfido ställer,
 När sådant Statens ro och Folkets välfärd gäller:
 Den delning, som nu är i Nordens Kunga-Magt,
 Har grund til mycket ondt och mycket farligt lagt;
 Jag spår och ser förut, om den ej lyckligt häfves,
 At snarast genom den all Nordens fällhet quåfves.
 Nu har ofs Himlen sjelf en önskad utvåg gedt,
 At tvånne Kunga-Hus förena uti et:
 När EISTEN all sin rätt en Syfterdotter skänker,
 Som ock af fågring dygd och dräplig hårkomst blänker,
 Och jag en enda Son i dig, min RAGNAR, har;
 Så tyks at Himlen sjelf Er ämnat til et Par;
 Du kan Du bör härmed til trygghet Norden föra.

RAGNAR.

Den fjelf olycklig år, kan ingens lycka gjöra:
 Det Rike trifs ej vål, hvars Konung mifsnögd år.
 Från Thronen fprida sig få nöjen, som befvår.

SIGURD.

Om på Dit finne då, ej något skål får vinna;
 Så ber jag Dig til slut, at endaft vål besinna,
 Det jag som Landets Kung ock visfa plikter har:
 Du glömmmer Du år Son; Jag glömmmer jag år Far.
 Mit Rikes vålfård skal mitt ögnamärke blifva,
 Och en olydig Son skal det ej rubbning gifva.
 Jag har et medel blott, en enda utvåg qvar;
 Men báfva, när jag den i högsta nöden tar.
 Och vet, at jag Ditt val ej nånsin tänker lida.

RAGNAR.

Mitt öde måfte jag med tålmod förbida.

SIGURD.

Mins vål hvad Jag har sagt.

RAGNAR.

Jag mins och vet, min Far;
 At Ni den rätt til alt, som jag til ASLÖG har.

SIGURD går ut.

6:te Scenen.

RAGNAR. Allena.

Hvad kan då nu min Far uppå den tankan föra,
 Det hot et medel år at RAGNARS hjerta röra?
 Hvad prof bereder Han, för dem jag báfva skall.

Vål - - ASLÖG värdig är et offer i mitt fall.
 Men mån jag orätt har? Mån mina plikter svikas?
 Kan ASLÖG i mitt bröst med desfa ej förlikas?
 Om Hon ej föddes hög; hvi föddes jag ej låg?
 Blef Nordens välfärd fäld den stund jag Henne såg?
 Kan den ej i en kropp och til et hufvud bringas,
 Om RAGNARS hjerta ej till INGEBORG skall tvingas?
 Kanske, jag visste dock Kung EISTEN prof däraf,
 Om blott min Far mig lof och tillstånd därtill gaf;
 Men alt är mig emot; hvem räknar hvad jag lider?
 Emot min Far, min Mor, mot ASLÖG sjelf jag strider:
 Jag vet Hon älskar mig; men Hennes kärlek är
 En slaf för all den plikt, som diktas - - Hon är här.

7:de Scenen.

RAGNAR. ASLÖG.

RAGNAR.

Min ASLÖG, när man nu om mig tyranniskt dömmar;
 När man mitt hjärtas val, min rätt, min fällhet glömmar;
 När alt i Sverges Hof förbund emot ofs gör;
 Mån då jag tröst af Er och ömkan vänta tör?
 Min Far Han yrkar nu med hot, at jag skall gifva
 Det hjerta åt en ann, som Ert bör evigt blifva,

ASLÖG.

För Himlens skuld, min Prins, för alt hvad heligt är;
 Gjør hvad Er dyra plikt och Rikets ro begär;
 Ni skyldig är det Folk Ni skall en gång regera
 Så mycket som Er sjelf och säkert något mera;
 En Son sin Fars behag ock lydig vara bör.
 En koja är mit arf; men Thronen Er tillhör.
 När Himlen ofs få långt i födslen velat skilja;

Så

Så har han tydligt nog förklarad ofs sin vilja.
 När det omöjligt år, at ASLÖG lycklig fe;
 Så blif det Ni min Prins, det blott mig tröft kan ge.
 Til Nordens Monarchie kan INGEBORG Er föra;
 När jag, tvårt om, af alt Er kan förluftig gjöra.
 För mig et större fall dock lyckan icke har,
 Ån det, at göra mig til hvad jag nylig var.

RAGNAR.

Hvad skål! fåg heldre blott, at Ni ej nånfin kände;
 En gnifta af den eld, fom Ni hos RAGNAR tände.
 Säg, at Ni hatar mig och ratar min person,
 Om man ock böd Er strax med mig en prägtig Thron.

ASLÖG.

Men bör jag höra slikt? om Ni et hjerta hade;
 På hvilket Himlen nu ej andra plikter lade;
 Fast Ni ock vore född i kojan af en slaf,
 För hvarje dödlig jag min hand åt RAGNAR gaf.

RAGNAR.

Men hvad kan ASLÖG väl af detta alt förbida?

ASLÖG.

At Eder trogen dö och intil döden lida.

RAGNAR.

Må dundret krosfa mig den stund man nånfin fer,
 At jag åt någon an ån Er mit hjerta ger;
 Men all vår fällhet nu beror dock blott på Eder;
 Min sköna ASLÖG! hör och gör hvad jag Er beder:
 Tag hemligt nu i dag för evigt mot min hand;

Haf mod at følge mig hen til et annat land;
 Nöjs med min lyckas lott, och låt ofs bågge hafta,
 At i Förfynens famn från tvång och hot ofs kafta.
 Kanske at Alfhem's Kung, min Morbror och min vän,
 Ofs kunde med min Far och slågt förfona ån;
 Kanske jag med Hans hjälp mitt öde kunde vända;
 En ändring torde här ock til vår fördel hända.

ASLÖG.

Jag håpnar; ack, min Prins! men mån det möjligt år,
 At ock med alfvar Ni af ASLÖG slikt begår?
 Det år då jag, som bör Er til fördärfvet leda:
 Jag Nordens Kron-Prins fall och störtning bör bereda;
 Förstöra Hofvens ro, och med min klena hand
 Nu fättja denna del af verlden uti brand.
 Jag bör en Moders bröst, en Drottning's hjerta krosfa,
 Som städse sedts för mig af nåd och ömhet blosfa.
 För fannolikt förtal bör ASLÖG bli et mål?
 Tror Ni jag lefver blott en dag och detta tål?
 Et löfte, det år fant, Ni tvungit mig at gifva;
 Det skall få litet vrängdt, som nånslin rubbadt blifva:
 J verlden väljer jag ej någon ann ån Er;
 Men Er då först, når sjelf Er Far Er åt mig ger;
 Når det omöjligt år, få slut hvad Ni bör gjöra.
 Farväl.

8:de Scenen.

RAGNAR. Allena.

Min dödsdom jag af Hennes mun fick höra;
 Af min bestörtning jag det nogsam't sluta bör.
 Har RAGNAR nånslin kändt hvad nu Hans hjerta rör?

Väl,

Vål, EISTEN må sin magt, min Far sitt vålde pröfva!
 De torde finna sig altflammans vål behöfva:
 Och går man altför långt, få svarar icke jag
 För något, aldraminft för mig, i denna dag.

9:de Scenen.

RAGNAR. ALFHILD.

ALFHILD.

Din Far mig kallat har - - -

RAGNAR.

- - - En Son, som fegrar vunnit,
 För hvilkens hand och svård Er ovåns blod har runnit,
 Som Monarchien frålft; defs grånfor vidgat har;
 Nu ropar om Er hjälp och ber om Ert försvär:
 Fråls ASLÖG; fråls Er Son: man vill ofs evigt skilja;
 Med trug och hot och våld man kufva tänkt min vilja;
 Det skall dock aldrig ske.

ALFHILD.

Hvad kan jag fåga mer,
 Ån hvad jag förr har fagt; Min Son, Du fölghden fer:
 En ofård Du för Dig, för ASLÖG sjelf, bereder,
 Om denna kårlek nu Ditt hjerta längre leder;
 Bedröfva ej Din Mor: men mån det möjligt år,
 At ASLÖG nära kan den eld, som dig förtår.

RAGNAR.

Det år, ty vårr, min Mor, på mina qual en råga,
 At ASLÖG ej för mig det minsta drifftar våga;
 Defs annars ömma bröst nu vördar alla skjål,
 Som man har diktat upp för mitt få nämde vål.
 Förbrå mig ej min Mor; det år ändå förgåfves:
 Min kårlek ej af hot och ej af skrämsel quåfves; Men

Men om Ni har för mig en gnifta ömhet kvar;
 Så bruka all den magt, Ni hos min Fader har;
 Om Han ej kan förmås at sitt beslut förkafta;
 Förmå då Honom blott at ingen ting förhafsta;
 Låt i det minsta mig af tiden hoppas få,
 Han kan ju ändra alt - - min Far - - jag måste gå.

10:de Scenen.

ALFHILD. SIGURD.

SIGURD.

Det tyckes gå för långt, vår Son all plikt förglömmet.
 När världen som hon bör om RAGNARS kärlek dömmet,
 Ni ock Er dryga del i samma domslut får:
 Man tror at i Ert bröst för mycken ömhet rår
 För ASLÖG, för Er Son; man tror Er alt ej göra,
 Som kunde desfa två af villovägen föra.
 Ej tadel nånlin förr Er dygd förklena tordt.
 Var öm at visa nu, det man Er orätt gjordt.

ALFHILD.

Om ASLÖG är mig kår, få bör man däraf sluta,
 At Hon sig vårdig gjordt den nåd, som Hon får njuta,
 Och detta enda skål tilfyllest göra bör.
 Led sjelf Er Son; men jag för Henne svara tår:
 Mitt samvet ingen ting mig härvid kan förvita;
 Nog kan man ASLÖG snart ur mina armar slita;
 Men om det steget just til ändamålet för,
 Där om jag mig ännu med skål en tvekan gör:
 Vår RAGNAR tvingas ej, kanske Han kunde ledas
 Och för Ert systemål af tiden sjelf beredas.

Ni

Ni vet han ståndigt har från spåda åren röjt
Et sinne, det man ej med hot och tvång har böjt.

SIGURD.

Vål, men jag vill och skal i denna dag förfara,
Om längre Han min Son och jag Hans Far bör vara;
För länge re'n Hans val vår höghet skymfat har;
För länge redan Han et Sago-ämne var:
Min Med-Regent nu har et enda medel funnit,
Med det vårt mål i alt snart torde blifva vunnit;
Er ofkuld man ock kan därvid förklarad se:
At OTTAR *Jarl* sin hand i dag bör ASLÖG ge.
Jag hoppas, at Ni vill Er åtgiärd härvid låna.

ALFHILD.

Jag skyldig är at Er uti Er afligt tjäna;
Men gör mig dock därvid de tvänne förbehåld:
Först, at man ej härvid mot ASLÖG brukar våld,
Och sedan, at man ej uppå min räkning skrifver
Det raferi, hvartil det kanske RAGNAR drifver,
Om i en annans famn Han Henne skulle se:
Jag svarar ej för hvad då hända kan och ske.
Jag hoppas EISTEN sjelf uppå alt sådant tänkte,
Når Han så gladt och fort at *Jarlen* ASLÖG skänkte.

SIGURD.

Vi finna råd för det - - -

Ände på första Acten.

* * *

Andra Aften.

1:sta Scenen.

ALFHILD. ASLÖG.

ALFHILD.

- - - Min ASLÖG! det är tid,
 At vi en liten stund förtroligt talas vid:
 At RAGNAR älskar Er kån mer ej hemligt vara.
 Han nyfs, det tydligt nog har velat sjelf förklara;
 Men fåg mig, utan tvång och utan förbehåld,
 Om Han ock kunnat få Ert hjerta i sit våld?
 Såg; älskar Ni min Son?

ASLÖG.

Er Nåd jag ovård vore,
 Om detta bröst för Er det minsta hemligt bore:
 Jag älskar Prinsen, ja; mit öde har mig dömt,
 At kånna för Er Son et obeskrifligt ömt;
 Hans kärlek, Hans perfon, Hans dygd har hunnit våcka
 Den lågan i mit bröst, som döden blott kan slåcka.

ALFHILD.

Ach Himmel! ser Ni då all fölgd håraf?

ASLÖG.

- - - - Jag ser;
 Men ingen gnista hopp jag älskar desto mer.

ALFHILD.

Han om Ert hjerta då vål ock förfåkrad blifvit?
 Ni har vål Honom ock Er tro, Ert löfte gifvit?

AS-

ASLÖG.

Han intet löfte fådt, som Honom gjordt förnögd;
 I dygdens harnesk blef min svaga kärlek rögd.
 När från min Faders bo och koja Han mig förde,
 Det til förtviflan snart mit blöda sinne rörde,
 Han all min oro fåg; Han sökte lindra den;
 Vid Himlen sjelf Han svor, at evigt bli min vän;
 At mig til lycka högd och all slags fällhet föra,
 Och at i alt sin lag utaf min vilja gjöra,
 Han sedan lemna mig til Er i Ert försvar.
 Sit löfte och sit ord Han heligt vördat har.
 Sin kärlek har Han dock mig ofta fe'n förklarar
 På ömt och vördsamt fått.

ALFHILD.

Hur har Ni Honom svarat?

ASLÖG.

Jag tror, jag har min plikt uti det närmsta följt:
 Mit hjertas tillstånd jag för Honom länge dölgt;
 Ej fins et enda skål af börd, af plikt och heder,
 Utaf det val, Hans Far för Honom nu bereder,
 Af hela Nordens ro, som jag ej nyttjat har;
 Men fåfångt hår min mun mot hjertat brotflig var.
 Et medel öfrigt år, som alt i ordning ställer,
 Fast det min hela ro och all min fällhet galler:
 Jag bör et offer bli, jag vil - - -

ALFHILD.

Men på hvad fått?

ASLÖG.

Ni skal min förefats allena veta rätt:
 Så snart jag tydligt fåg, hur sig mit öde vände;

Mit hjerta mycket qual och mycken oro kände;
 Men dygden och min plikt dock öfvervigten bar:
 Jag skref förvirrad öm och håpen til min Far:
 At om Han ville mig i lifvet mera finna;
 Så skulle snarast Han til detta Slottet hinna,
 Beredd, at vid en flygt, mig hjelp och bistånd ge,
 Så hastigt och få tyft det nånsin kunde ske.
 Strax med et fåkert bud jag detta brevet fände,
 Och strax jag i mit bröst en märklig lifa kände.
 Jag väntar hvarje stund at nu få se min Far,
 Och då, min Drottning, jag af Er et afsked tar,
 Som tusend tårar lår ur mina ögon pråsa;
 Men RAGNAR lår til slut vål vörda en Prinfesfa,
 Som Nordens Frids-Pant är; hållt når det sprides ut,
 At af et olycks-fall jag fedt min lefnads slut.
 En enslig öde-mark skal mig för verlden dölja;
 Men Er och RAGNARS bild mig evigt lærer följa,
 Jag svår dock vid vår GUD, at ingen ann än Ni,
 Skal nånsin veta hvar mit hemvist kunde bli.

ALFHILD.

Jag känner ASLÖGS dygd i det beslut Hon tagit;
 Men har Ni vål dåraf ock alla fölger dragit:
 Ni torde finna snart, at alt sig ändrat har
 I skogen, sedan Ni dår förra gången var.
 En ödemark Er nu odråglig torde blifva.
 Hvem skal Er hågn för våld för grymma villdjur gifva?
 En svag och gammal man?

ASLÖG.

Min Drottning, men jag ber;
 Tånk ej på mig, men blott på Nordens ro och Er.

Et Hof, en koja, år det samma för et hjerta,
 Som tåres af sig sjelft och af sin egen smårta.
 Kanske af Himlens hand en nåd jag åfven njöt;
 Om något olycks fall snart mina dagar flöt.
 Kanske den milda Gud, om hvilken jag fädt drömme,
 Vil ASLÖG snart hos Sig för våld och farör gömma.

ALFHILD.

Min dotter, alt för grym Ni mot Er sjelf dock år:
 Et fädant offer man vist ej af Er begår
 I desfa Hof, dår man Er godt af hjertat menar;
 Fast ej Er kärlek sig med deras ro förenar.
 Sjelf Konung EISTEN nu Er välfård tar sig an,
 Hvaraf et kraftigt prof jag Eder gifva kan:
 Han uti OTTAR *Jarl* åt Er en maka skänker;
 En Man af vett och dygd, och fom af åra blänker,
 Som lyfer af förtjenst, och stora Anor har.
 Min ASLÖG, blif hos ofs på detta fättet kvar.
 Det enda medlet snart vår oro kan upvåga;
 Låt mig få lycklig bli at ståds Ert fällskap åga:
 Gjør Er et litet våld; Ni vil et offer bli;
 Blif det på detta fätt.

ASLÖG.

Ack, Himmel! stå mig bi!

ALFHILD.

Det år ju mindre grymt, mer dragligt för ofs alla.
 Låt blott Er tanke få på alla fölgder falla:
 Ni tror, at RAGNAR sig om Er få litet bryr,
 At Ni, på fädant fätt, få lätt från Honom flyr;
 Ni tror, at Han ej Er til verdens ånda söker;

Ni tror, at ej Er flygt hans villo-fteg föröker.
 Besinna fädant alt, tvårtom, då RAGNAR fäg
 At efter utfigt, Ni af egen drift och hæg,
 Ert hjerta och Er hand åt denna *Jarlen* skånkte;
 År troligt, at Han snart förnuftigt sig betånkte,
 Och at Han efter hand de pliktens regla hör,
 Som endast Hans och vår samt Nordens fällhet gör.
 Ni vet, jag ålskar Er; fölg nu det råd jag gifver;
 Det båt af alla visst ock för ofs alla blifver.

ASLÖG.

Jag trodde i sin högd mit olycks öde var;
 Men Himlen ån för mig det värsta hade kvar:
 Jag måste nu til slut ock den olydig blifva,
 För hvilken jag mit lif på stunden ville gifva.
 Jag måste neka hvad min Drottning ömt begår:
 Ack Gud! mån Aslög nu då nog olycklig år?
 Jag vet väl hvem jag år; jag råkna bör för heder
 Hvad Konung EISTEN mig med OTTAR *Jarl* bereder.
 Men når den störste Prins, som jorden nånsin bar,
 Sig sjelf mig värdig dömt, och mig utkorat har;
 Så har Hans kärlek mig et fädant värde gifvit,
 Som nu för mycket högt för hvarje dödlig blifvit:
 Den RAGNAR ålskat har, ej ålska kan en ann;
 Nej, helgas åt en Gud står henne endast an.
 Mit hjerta RAGNARS bild blott för Hans Thron skal bára:
 Det fordrar utaf mig rättmätigt bågges ára.
 Ja, öfver alt, min Mor; jag det bekånna bör;
 Döm, om jag gilla kan hvad mig menedig gör:
 Jag väl ej lofvat har min hand åt Prinsen gifva;
 Men dock förfåkrat dyrt at ingen annans blifva.

Ach

Ach, låt mig fly med blott Er ömkan och Ert lof,
 Ni annars fer mig död som snarast i Ert Hof.
 En medelvåg ej fins; min hulda Skyds-Gudinna!
 Jag ber med tårar - - - Faller på knä.

ALFHILD.

Lyfter henne op.

Skal jag slik förtviflan finna
 I et få dygdigt bröst; Min Dotter var tilfreds
 Och tål det öde då, som af Er sjelf bereds.
 Er förefats Er flygt jag icke mer vil hindra;
 Men gif mig medel blott at få Ert tilstånd lindra.
 En enda utom ofs bör veta hvar Ni är;
 Han skal beföka Er få ofta jag begår.
 Man vet hur lyckans hjul i verden plår sig vända;
 Kanke at något ock til Eder hjelp kan hånda.
 Var dygdig, lit på Gud, och hoppas - - -

ASLÖG.

- - - Men, min Mor!

Är då Er nåd, för mig få dråplig och få stor?
 Har Ni mig nu det brott med ömhet estergifvit,
 At jag ock Eder sjelf en gång olydig blifvit.
 Då tror jag, at en Gud ån ger mig Sitt försvar,
 Och skogen intet grymt för ASLÖG mera har.

ALFHILD.

Jag älskar Er som förr och mer om möjligt vore.

ASLÖG.

Kysfer Hennes hand.

Om jag mit öde nu med tålmod ej bore,
 Så bör det skärpas ån; Ack! kom nu snart, min Far.

ALF-

ALFHILD.

Kanske ännu i dag Kung EISTEN åskar svar;
Sök blott at vinna tid - - -

ASLÖG.

Om Prinzen däraf tänkte,
At minsta tvekan ock härvid mit hjerta kränkte;
Det skulle gräma mig.

ALFHILD.

- - - Här kommer min Gemål;
Såg hvad Ni tjena tror til Edert ändamål.

2:dra Scenen.

SIGURD. ALFHILD. ASLÖG.

SIGURD.

Vet ASLÖG nu hvad nåd man tänker Henne göra.

ALFHILD.

Ja, Hon må svara sjelf.

SIGURD.

Låt mig Er tanke höra.
Jag hoppas at Vårt val Er lycklig gör och nögd.

ASLÖG.

Min Konung; men jag är til något val ej bögd.
Den aldrahögsta nåd man kunde mig förklara,
År at man låter mig uti mit tillstånd vara;
Hållt jag för alla val en sky och fasa har.

SIGURD.

Förlåt mig, om jag det i någon tvekan drar,
Upriktigt böra vi hvarann vår tanke fåga:

Ni

Ni torde älska den, Ni aldrig kan få äga.
 Man vet hvad yfvels-frö i RAGNARS hjerta grodt;
 Men Er til denna stund jag ältför dygdig trodt;
 At ock det minsta hopp hos Honom kunna nåra;
 Som strider mot Hans pligt, Er välfärd och vår åra.
 Hvad bör jag tänka nu?

ASLÖG.

At jag obrotslig är,
 Om Prinsen Eder Son i mig ock vore kär,
 Hans kärlek eller min ju ingen ting betyder,
 När ASLÖG dygdens lag i all sin strånghet lyder.
 Min Konung, var tilfreds; jag lofvar Er och svår
 Vid alla Gudars Gud, vid alt hvad heligt är,
 At förr skall denna hand min egen bane blifva,
 Än jag den nänsin skall åt denna Prinsen gifva;
 Jag undantar et fall, som dock omöjligt är,
 Så framt Ni det ej sjelf befaller och begår.
 Slut då hvad OTTAR *Farl* i ASLÖGS sinne gäller,
 När mot den störste Prins en sådan dom Hon fäller:
 At ogift dö, det är och blifver mitt beslut.

SIGURD.

Men drif min ASLÖG slikt ur Edert sinne ut.
 Ni just den enda är, som RAGNAR kan bereda;
 At Han nu låter sig af sina pligter leda;
 Det sker, när Ni Er hand med muntert sinne ger
 Åt den, som är Er vård, och därom jag Er ber.
 Blif, ASLÖG, lycklig sjelf och gör Ofs nögda alla,
 Det måste ske; låt mig ej tvingas at befalla.

ASLÖG-

Men utom annat alt, mån ej min gamla Far,
 Fast ån han fattig år, en giltig rätt dock har,
 At yttra sig härvid: det skulle brottsligt vara
 At honom den beta. - - -

SIGURD.

- - - Jag vill för honom svara,
 En ömsfint Mor Ni har ju ock i Min Gemål;
 Lyd Henne, gör et slut, det intet upskof tål

ALFHILD och ASLÖG gå ut.

3:die Scenen.

SIGURD. EISTEN.

EISTEN.

Jag hoppas til vårt mål vi redan nära hunnit.
 Jag har med *Farlen* talt, men har Ni ASLÖG vunnit?

SIGURD.

Jag vet ej hvad jag hållt bör sluta af defs tal,
 Hon fynes icke bögd at gjöra något val.

EISTEN.

Det trodde jag, mån vi däraf ej kunna dömma,
 At valet re'n år gjordt, defs hjerta vift lår ömma
 För RAGNAR.

SIGURD.

Jag väl tror at RAGNAR älskad är,
 Med dyra eder hon dock lofvar mig och svår,
 At Hon vill heldre dö, ån sig åt Honom gifva,
 Så framt det skulle ej min egen vilja blifva.

EIS-

EISTEN.

Men hvartil tjånar slikt; Hvad hållt det gälla kan;
Så måste hon i dag vårt anbud taga an,
Och kan man henne ej i godo därtill bringa;
Så fordrar sakens vigt, at man bör henne tvinga.

SIGURD.

Men tror Ni fädant ej min Son förtviffad gör;
Förut hvad möjligt är man vål försöka bör.
Jag ANSGAR har befalt at sig nu här infinna,
Han, som få skicklig är at menskors hjertan vinna,
At snart vårt halfva Land hans låra tagit an,
Kan hånda ASLÖG ock han öfvertala kan:
Hvad kånflor fågs Ert tal i *Jarlens* sinne värka.

EISTEN.

Jag juft ej någon frögd hos honom kunde märka,
Han sade dock, at han vill vårda vårt behag.
En vidrig fölgd han vål befara kan en dag,
Och ASLÖG möjligt kan Hans ro och välfärd gälla.

SIGURD.

Det kunde ske - - - Vi alt i ordning böra stålla;
Men ANSGAR är nu här

4:de Scenen.

SIGURD. EISTEN. ANSGARIUS.

SIGURD til ANSGAR.

Han sällsk - - - Jag hoppas Ni har sedt,
Det man med mycken nåd Er lof och tilstånd gedt
At Eder nya tro i våra Riken sprida;

Kanske för länge vi Er Guda-lära lida.
Om tackfämhets en dygd uti den samma år;
Så vis ofs prof - - -

ANSGAR.

- - - Befall. I alt hvad Ni begär,
Som ej mot dygdens lag och Himlens åra strider;
Jag för Er minsta tjänst det värsta gärna lider.
Hvad år, min Konung, nu uti min ringa magt
Til Edert vålbehag? - - -

SIGURD.

- - - Det har ofs blifvit fagt,
At Ni til Eder tro den vackra ASLÖG vunnit.

ANSGAR.

Jag hoppas, det jag har få långt med Henne hunnit,
At Hon bland Helgon blir, hvad Hon bland menskor år,
När et förgångligt lif Hon ändtlig slutat här.
Visst detta måster-vårk för Himlen skapadt blifvit:
Ack! at mig vore ock det fälla öde gifvit,
At Nordens Kungar jag den vägen visa får.
Som öfver Stjernors krets och Solens fäste går!
När vil Du, Himmel, få din tjenare hugsvala.

SIGURD.

Om fädant kunna vi en annan gång få tala;
Vår affigt nu af Er med ifver främjas bör.
Ni har förmodligt hört ofs RAGNAR oro gör,
Han ålskar ASLÖG blott och ratar en Prinfesfa,
Som flere Kronor dock kan fåtta på Hans hjesfa
Och tvåanne Kunga-hus förena uti et.

Hans

Hans dårskap Vi med harm och högsta ifver fedt,
 Når man ej Honom kan af villo-vågen föra;
 Så har man trodt, at det hans råddning kunde gjöra,
 Om ASLÖG villigt sig åt *Jarlen OTTAR* ger;
 Hon finnes mindre nøgd; Vi nu updraga Er
 At föra detta ut och Henne öfvertala;
 Gjør alt hvad möjligt är, väck Henne ur sin dvala;
 Vår nåd ell' onåd visst för Er hårpå beror.

ANSGAR.

För Edra Riken jag Er affigt nyttig tror,
 Men onåd eller nåd får ej mitt hjerta röra:
 Når jag på Himlens våg blef sånd at Norden föra;
 Så gjorde jag en skånk utaf mitt lif min blod,
 Åt Den, en plågsam död för verdens fynd utfod.
 Nu råknar jag hvar dag som för en nådegåfva,
 Och är hvar stund beredd til offret, som jag låfva.

SIGURD til EISTEN.

Hvad tycker Ni om slikt? - - -

EISTEN *fakta.*

- - - Jag tilstår denna man

Min undran och snart sagt min vörtnad väcka kan.

ANSGAR.

Jag vift i Ert förslag alt godt och nyttigt finner:
 Om Gud behagar få, man åndamålet vinner;
 Men annars ej. Om mig all aning ej bedrar,
 Med ASLÖG Himlen visst en fällsam affigt har:
 I fömnen denna natt jag för des öde båfva;
 Jag fjelfva döden såg kring Hennes hufvud svåfva:
 Hon vånå, blek, förfälld och matt, det sista slag,

Når på en gammel man just drabba lians drag.
 En Hjelte Henne strax ur dödens armar ryckte,
 Ni krönte Henne sjelf, som jag i drömmen tyckte.
 Hvad Himlens vilja år man icke veta kan;
 Det mig betrodde vårf jag dock vill gripa an;
 Men för defs utgång jag på intet fått vil svara.

SIGURD.

Gjør hvad Ni kan; Er dröm lär ej af påfölgd vara
 SIGURD och EISTEN gå ut.

5:te Scenen.

ANSGAR allena.

Det år hvad man får se; hvem känner RAGNAR blott,
 Bör kanske frukta nog den ställning faken fädt,
 Men Himmel låt dock alt bli slutit til Din åra,
 Och låt förkofras här Din fanna helga Lära,
 Om den ock vattnas skall med Din Apostels blod.

6:te Scenen.

RAGNAR. ANSGARIUS.

RAGNAR.

Man lær då vilja snart, förföka RAGNARS mod.
 Hvar år min Far? - - - - År Ni ock i förbundet inne
 Mot ASLÖG och mot mig? hvad har man vål i sinne?
 Det sågs åt OTTAR Jarl man Henne gifva vill,
 Men tror man at det sker, så länge jag år til?
 Kanske man innan kort dock annat lær förfara.

ANSGAR.

Min Prins; men gif mig låf, at Er i sagtmod svara:
 Ni ålskar Den, man nu en annan åmna vill,

Jag

Jag tillfår det är svårt; men lyftna endast til
Hvad Nordens ro, Er pligt, Er dygd, Ert stånd Er tyder.

RAGNAR.

Jag vill ej höra slikt; det ingen ting betyder.
Mitt slut är en gång gjordt - - -

ANSGAR.

Ni vill då offra opp,
För Aslögs skuld, Er fjelf, Er Fars och Nordens hopp?
Min Prins, med segrar nog Ni fåstat har Er åra;
Men segra på Er fjelf Ni än ej hunnit låra;
Det nu dock nödigt är, om Ni vill nämnas stor.
Nu Monarchiens vål på Edert val beror,
Vål, om Ni vill af den en grufsig brasa göra,
Ell' millioner folk til ro och fällhet föra,
Som sen vålligna få Ert namn til evig tid.

RAGNAR.

Hvad mig förtviflad gör skall Norden kännas vid.
Slös inga ord på mig; det är och blir förgåfves;
Vår olycks ställning vist af fädant icke häfves;
Men om Ni något godt i håg och upfat har;
Så tala oförkräckt med EISTEN och min Far.
Såg dem om De med våld åt Jarlen Aslög gifva;
Hans bane eller min det än i dag skall blifva.

ANSGAR.

Hvad utgång vill Du vål, O Himmel! detta ge?
Hvad slut? - - -

RAGNAR.

- - - Det är, hvad man som snarast lär få se.

ANS-

ANSGAR.
 Min Prins! det gör mig ondt; det ger mit hjerta sveda:
 Och håpen låter jag nu ödet Eder leda:
 Ert upfat vill jag dock berätta för Er Far.

RAGNAR.
 Såg Honom alt hvad nu jag Er förklarar har.
 För mina ord Ni må som borgen tryggast håfta,
 Jag på betydligt fått dem snarast skall bekräfta.

7:de Scenen.

ANSGAR Allena.
 Olycklig är Du Prins; Du går til Ditt fördärf;
 Men jag hos ASLÖG nu bör föra ut mitt värf:
 Dock gagnar icke stort, om jag kan Henne vinna,
 När ingen kan förmå vår Prins at sig besinna.
 Om ASLÖG lågligt har, jag om et samtal ber. Han klappar på en dörr, som öppnas.
 Hon kommer ut.

8:de Scenen.

ANSGAR. ASLÖG.
 ASLÖG.
 Ack huru glad jag är, at Er jag åter fer:
 Mit tilstånd Ni väl vet; Ert råd jag önskar höra;
 Såg, helge, värde Man, hvad bör nu ASLÖG göra?

ANSGAR.
 Om Himlen nu har fatt i Hennes svaga hand,
 At rädda först en Prins, och se'n et mågtigt land;
 Så bör Hon sjelf sin plikt och dygdens Lagar veta.

ASLÖG.
 Ja, Hon vil håldre dö, än nånsin brottslig heta.

ANS-

ANSGAR.

Vi böra nögde dö, när Himlen det få vil,
Ej förr; det är Hans rätt dårom at fåga til:
Men när vi i den tid, Han täcks ofs lifvet unna,
Upfylla all vår plikt, få långt vi nånfin kunna;
Så få vi glade sifst inför Hans domstol gå.

ASLÖG.

Men mån vi ock en ed, et löfte bryta få,
När tiden fordrar det? - - - -

ANSGAR.

Har Ni få driftig blifvit,
At Ni åt Prinzen då Er tro, Ert löfte gifvit;

ASLÖG.

Nej blott, at aldrig ge min hand åt någon ann.
Mån jag för OTTAR *Jarl* det samma bryta kan?

ANSGAR.

Det oförfigtigt var at sådant löfte gifva.

ASLÖG.

Men har jag ej en rätt at i mit tilstånd blifva?

ANSGAR.

Min Dotter; men jag tror mig i Ert hjerta se:

Om Ni ej löftet gedt, Ni ån det ville ge.

Jag ser ej något land i denna stormens yra,

Bed GUD; Han endast kan Er nu til lugnet styra:

Tidt med et mindre ondt et högre godt hår vins.

ASLÖG.

Farvål; Ert sifsta ord til mig jag noga mins.

Ände på *Andra Aften*.

E

Tre-

Tredje Aften

1:sta Scenen.

SIGURD. EISTEN.

SIGURD.

Hvad djårfheth ock hos den, som här ofs deras båd!

Nej; hårdt man straffa bör et sådant öfverdåd.

De komma; mit beslut de skola veta alla.

EISTEN.

Jag måste sådant stort och ädelmodigt kalla.

2:dra Scenen.

SIGURD. EISTEN. ALFHILD. RAGNAR.

Hof-Stat.

SIGURD

Til RAGNAR.

Glöm at jag är Din Far; men mins min envålds magt.

Törs Du bekräfta alt hvad ANSGAR ofs har sagt?

RAGNAR.

Ja alt; om han ej sagt, jag ASLÖG öfvergifvit,

Och at jag, feg och rådd, min Ått ovårdig blifvit.

SIGURD.

Nåmn ej Din Ått, Du den förgåtit med Din pligt ::

Betänk Dig en minut; Dit tal är nu af vigt.

RAGNAR.

Med all den vördnad jag min Kung kan skyldig vara;

Har jag dock intet nytt i denna sak at svara.

Min Far, förlåt en Son, som ligger för Er fot,

Som til sin död ej mer skall göra Er emot.

SIGURD.

Du kan mig aldrig mer til viljes något göra,
Se'n dolken i mit bröst Du härmed velat föra.
Din lydnad kommer fent, fen Du mig mördad har

RAGNAR.

Men Himmel! skal jag slikt dock höra af min Far
Och lefva! fåg min dom, och låt den bli den sista.
Alt är mig mera lätt, än at min Aslög mista.

SIGURD.

Alt nog. Den rätt, som jag af stora Fäder ärft;
Den GUD mig gifvit har, och den jag sjelf förvärfvt;
Oryggligt jag härmed BRYNILDAS Dotter skänker;
Den är ej mer min Son, som alla pligter kränker.
Prinsefsans arfs-lott är all Nordens Monarchie.
Hvad Hon för EISTEN var, Hon nu för mig skal bli.
Som niding anes bör, den mitt beslut törs välja.
Hon har at sig Gemål och Riket Konung välja.
Och om det inländsk Jarl ell utländsk Förste är,
Skal han dock vara ofs och Riket lika kår.

EISTEN.

Hvad Ni för Nordens vålf få ådelt velat göra,
Jag snart och kraftigt vil til lycklig mognad föra:
Prinsefsan göra skal et Henne vårdigt val.

SIGURD.

Vid alla Gudar, jag bekräftar nu mit tal;
Om mot förmodan man ock kunde få behöfva,
Skal den det klandrar, snart all Nordens magt få pröfva.

ALFHILD.

Ack Himmel! - - - -

SIGURD Til RAGNAR.

- - - Nu ej får Dit öde i min hand:

Men Du är värdig nog ännu för Aslögs band.

RAGNAR.

Om med Er onåd ej min dom förknippad vore;

Jag fåkert nögd i dag från detta Håfvet fore.

Ach låt mig ömkad blott, om ej välsignad gå,

Om en olycklig Son Ni skäl den tidning få,

At Han med Hjeltemod sitt öde kunnat bära

Och det förbåttrat fjelf ell ockfå dödt med åra.

SIGURD.

Du snarast ock om mig, den tidning veta får

At jag med gråa hår och sorg til grafven går.

SIGURD och EISTEN gå ut.

3:die Scenen.

ALFHILD. RAGNAR.

ALFHILD.

Du lär väl ockfå alt åt mina tårar neka.

Min RAGNAR, ack! min Son, kan jag Dig ej beveka?

Prinsesfan INGEBORG lär ån försonas lätt,

Fast ån Du Henne gjordt en gruffig oförrått.

RAGNAR.

Ack! lämna mig, min Mor, til oro, qual och smärta,

Och fåra icke mer et redan krosfadt hjerta.

Jag känner mig ej fjelf; jag vet ej hvad jag gör.

Jag färdig är til alt: För Aslög nögd jag dör. Går ut.

4:de Scenen.

ALFHILD Allena.

Det var en olycks stund då Du feck Henne skåda.

Jag

Jag lår betala dyrt den frögd jag haft af båda.
Nu kanske ASLÖGS flygt ofs alla nyttig år.

5:te Scenen.

ALFHILD. ASLÖG.

ASLÖG.

Min Drottning! Himmel tack! min gamla Far år här:
Jag hoppas ro och lugn i Edert Hof snart vinnes;
Alt lår få annat skick, når jag ej mera finnes;
Men låt Er dyra nåd med några strålar gå
Långst til den dystra vrå, dår jag mig dölja må.
Ack! huru lår jag Er, min Mor, min Drottning sakna
Och från en ljuftig dröm i qual och oro vakna.
Men Himmel! Du som vet hvad detta hjertat skår,
Mit öde nådigt slut, om det odrågligt år.

ALFHILD.

Min Dotter, Himlen vet hur mig Ert tillstånd gråmer;
Men nu til Ert beslut jag sorgfen mig beqvåmer:
I den Prinsessans hand nu RAGNARS öde står,
Som snart med dubbel rätt på Svenska Thronen går.
Åt Henne min Gemål nyss RAGNARS Arfs-lott skånkte.

ASLÖG.

GUD! mån vid fådant prof Han sig då ej betånkte?

ALFHILD.

Nej. Alt förgåfves år. - - -

ASLÖG.

- - - Jag refer ån i dag. - - -

ALFHILD.

Men år då för Er flygt nu alt i skick och lag?
Hur finner sig Er Far dårvid - - -

ASLÖG.

När han feck höra
Mit tilstånd, nog bestört det honom tyktes gjöra.

Jag gret och honom bad at mig sit bistånd ge,
Om mitt och RAGNARS lif han ville räddadt se.

Härvid en tåreflod hans gamla kinder skö'gde

Han fade, Gudars straff och vrede honom fölgde;

Men, at om Himlen nu et offer ville ha,

Så borde Den hans blod til en försoning ta.

Ach! huru god han var! han lofva allt at gjöra

Hvad mig ur denna storm i lugnet kunde föra.

ALFHILD.

Men mån ej RAGNAR gör sig något vidsträckt slut

Utaf hans hitkomst? - - - -

ASLÖG.

Han har varit här förut.

Jag har med honom delt hvad mig Er nåd har gifvit;

Hvaraf han ock från nöd på åldren frålsad blifvit.

Ej undran väcka bör om han mig stundom ser.

Min Drottning, ån om et jag vågar bedja Er.

Gif Prinsen detta Bref se'n jag ifrån Er farit;

Det torde nyttigt bli: jag högst upriktig varit.

Men lås, och fäg, om det ock Er til nöjes år.

ALFHILD Tager emot Brefvet och läser.

Min Prins! jag flyr; min dygd, mit öde det begdr;

Från allt hvad nånsin mig i verlden kårt kan blifva;

Men sådant offer jag visst åt et Hof bör gifva,

Dår en oskattbar nåd jag länge njutit har

Och åt en Prins, som blott för min skuld brottslig var.

Förbättra snart Ert fel; det kan mig föra åter
 Til alt hvad jag så ömt och häftigt nu begråter;
 Men annars sök mig ej; vid Himlen sjelf jag svår;
 Den stund Ni finner mig, min aldrasista år.
 Det löftet jag Er gedt skal aldrig nånsin brytas;
 Alt jordiskt val hos mig i Himmelskt skal förbytas.
 Far evigt väl, min Prins, tänk aldrig mer på den,
 Som in i grafven är och blir Er trogna vän.

ALFHILD. Gömmer Brevet hos sig.

Mån Himlen ej en dag få mycken dygd bekröner?
 Min ASLÖG, Han blott vet hvad nu mit hjerta röner;
 Men res med Hans beskydd; min ömhet följer Er,
 Om Ni ock viftas där man midnatts folen fer.

Tag detta - - - - Hon ger Henne en Penninge-Pung och en Ring.
 - - - - Någon gång, det torde nyttigt finnas;
 Far väl - - - - Hon kysfer Henne.
 - - - - Mån Gud en dag skal våra tårar minnas?
 ASLÖG går gråtande ut.

6:te Scenen.

ALFHILD. Allena.

Hur lycklig vöre väl min RAGNAR dock med Dig,
 Om Stats-konst, höghet, plikt ej håri blandat sig?
 Hur dyrt at vara stor! jag bågge ömt beklagar;
 Men, Himmel! gör mig nögd med alt hvad Dig behagar.

7:de Scenen.

ALFHILD. EISTEN.

EISTEN.

Hvad, Drottning, Er Gemål för Nordens fällhet gjort
 Det är uti sig sjelft vift ädelmodigt stort;

Jag

Jag likväl bör och vil af hjertat Er beklaga:
 Et Moders-hjerta visst sin dryga del lär taga
 I det en enda Son få ömt och nära rör:
 Men döm, om Honom man nu mycket orätt gör:
 Et barn til verlden föds naturligt andras like,
 Och blir af gifven rätt den förste i et rike.
 Han vördnad, lydnad, tjenst af millioner får;
 Men mån han ej i skuld hos alla desfa står?
 När en naturlig rätt för honom de förfaka;
 Så fordra de med skäl en annan rätt tillbaka.
 Han fällhet frid och lugn för dem bereda bör.
 Den Prins, som då han kan, sit folk ej lyckligt gör,
 Är brottflig öfver alt hvad man kan brottsligt nämna.
 Han vänta bör at GUD och verlden skal sig hämna.
 Om Ni af RAGNARS bild här känner några drag;
 Så nyttja för Hans gagn den enda dyra dag,
 Jag i Prinsesfäns val ännu skal upskof göra.
 Han vet sit öde nu; försök at Honom röra.
 En skymf Hon lidit har; Hon snart försonas bör,
 Och RAGNAR veta må, hur Han det fåkraft gör;
 Sen vil jag Er och Ofs den glädjen ån bereda,
 At med Prinsesfäns hand til Thronen Honom leda.

ALFHILD.

At Han bevekas kan därtill jag icke tror;
 Jag vet blott, at jag är en högst olycklig Mor.

EISTEN.

Men bör väl ASLÖG Er få mycken oro gifva?

ALFHILD.

Ni snart om Hennes dygd lär öfvertygad blifva.
 Mit enda svaga hopp jag blott på Henne fåt.

EI.

EISTEN.

Men om Hon konftig är? - - -

ALFHILD.

- - - Jag känner Henne bäft.

7:de Scenen.

ALFHILD. EISTEN. RAGNAR.

RAGNAR Til EISTEN.

Hvem får jag för min Prins och Öfver-Herre nämna?

Är valet redan gjordt?

EISTEN.

- - - Prinfesfan bör sig hämna.

RAGNAR.

Så bör ju hvar och en, som lidit oförrätt;

Och hvad i dag är fvårt, kan bli i morgon lätt.

EISTEN.

Skal detta vara hot?

RAGNAR.

Alt hvad Ni fjelf behagar:

Jag icke mycket ber för några olycks dagar.

Om ej min födfels rätt och Riket var Er nog,

Så undrar jag, at Ni mit lif ock icke tog;

Er trygghet fordrar det - - -

EISTEN.

- - - Jag bör Er svaghet skona.

Er ömmar, som jag hör, förlusten af en Krona.

RAGNAR.

Långt mindre än Ni tror. Mit löfte vil jag ge,
 At Ni ej just för den skal mig förtviflad se:
 Men vil Ni världen rått et forge-spel bereda;
 Så fok at finna ut hvad mig därtill kan leda.

EISTEN

Jag ömkar Er. - - - Går ut.

8:de Scenen.

ALFHILD. RAGNAR.

RAGNAR.

- - - Jag nu har tagit mitt beslut:
 Prinsesfans val och dom jag ej vil vänta ut;
 Min heder icke tål at just et vittne vara,
 När Hon til Kron-Prins snart vil OTTAR *Jarl* förklara,
 Som man af ryktet hör. Jag refer bort i dag.
 Från menskor vådjar jag til Himlens välbehag.
 Men mån ock denna *Jarl* sin lycka nyttja vågar?
 Mån ej en framtid ock i tankan Honom plågar?
 Kanske det vore värdt. Jag mister dock ej stort,
 När Han til Thronen blott sit sinne lyfta tordt
 Och ej til ASLÖG. Om, min Mor, Er Son bör glömmas,
 Så låt til all Dets rätt nu ASLÖG vårdig dömmas.
 Tag Henne i Ert hågn och låt det kunnigt bli,
 At om mot Henne ock man öfvar Tyranni;
 Skal jag, som annars bår med tålmod min börda,
 Förtviflad, ingen ting i världen mera vörda.

ALFHILD.

Min Son, för Himlens skuld, för mig och för Din Ått - - -

RAG-

RAGNAR.

Min Mor; men kån Er Son och Yngves åttling rätt.
 Om tufend svård och spjut emot mit hjerta våndes;
 Om jag på bålet låg, och bunden, fåg det tåndes;
 Jag dock från mitt beslut en hårsmon icke går;
 Ej fins en jordisk magt, som mig dårtill förmår.
 Jag för min refa snart i ordning alt vil fålla.
 Jag fer ej mer min Far; det kan min frihet gälla.
 Såg Honom, at i alt, som ASLÖG icke rör,
 Med fonlig vördnad jag dock lefver eller dör.
 Af Er och ASLÖG blott jag vil mit afsked taga.

ALFHILD.

Min Son, men hafta ej, at til fördårfvet draga:
 Drög något. JNGBORG ej gjør sitt val i dag.
 Bered mig för mit prof; ty det behöfver jag.

RAGNAR.

Med några timar jag min Mor vil nöje gjöra;
 Fast detta kunde mig kanske i bojer föra;
 Men lofva nådigt det, hvarom jeg bedt och ber;
 Kanske Er enda Son Er ej befvårar mer.

ALFHILD.

Jag lofvar, at, få långt min ringa magt sig sträcker,
 Jag hindra vil, at våld til ASLÖG icke rækker:
 Tvårt om, för alt hvad Hon af egen vilja gjør,
 Jag fåkert icke kan och icke svara bör.
 Hon skal min nåd, mitt hågn och mitt beskydd få njuta,
 Tils Himlen tåks et lif, hvarvid jag tröttnat, sluta.

Hon tager upp en nåsduk at torka sig i ögonen,
 låter falla ASLÖGS bref, går gråtande ut.

g:de Scenen.

RAGNAR allena.

Min Faders vrede mig en mindre oro ger

Ån Hennes tårar - - - men - - -

Blir brevet varse, tar det upp, ser på utankriften.

- - - hvad är det väl jag ser.

Af Aslôgs hand - - til mig - - - jag kan då facklöst våga

At låsa det - - - Han låser med aff:ter, som utmärka Hans håftiga sinnes rörelser

- - - Men GUD! föröks då ån min plåga?

Han upprepar af brevet

*Men annars, sök mig ej, vid Himlen sjelf jag svär;**Den stund, Ni finner mig, min aldrasista är - - -**Som in i grafven är min vån - - - och vil mig mörda - - -**Som lågger tyngsta sten uppå min grymma börda.**Ach! detta visste alt min egen hulda Mor.**All verlden nu mot mig jag sammanfvuren tror.**Mån våra Kungar ock om detta kundskap åga,**Och framja det? hvad bör jag göra eller säga?**Hon må ju fritt få fly; jag följer Henne tått;**Men Aslôg bryter ej en ed på sådant fätt.**Vid första blink af mig kan defs fullbordan hastas,**Och jag uti et haf af djup förtviflan kastas.**År Hon min trogna vån - - - ack Himmel kan jag ej**Då Henne öfverge och glömma? aldrig, nej?**Hon torde finna dock min flygt långt mera nödig,**Och at igenom den blir Hennes öfverstödig.**Men Hennes affigt år ju blott, at mig förmå**Til det Hon kallar plickt - - ack! kan man ålska få?**Jag måste väl ånnu, hvad möjligt år försöka.**Jag tviflar, om man kan mit qual nu mycket öka.**Ände på Tredje Aften.*

Fjerde

Fjerde Acten

1:sta Scenen.

SIGURD. ALFHILD.

ALFHILD.

Nej, fåfångt; ingen ting ofs leder til vårt mål:
 Hans sinne år som sten; Hans hjerta år som stål;
 Men Eder hårda dom ofs tårar nog lår gälla.
 På ASLÖGS dygd jag nu mitt klena hopp bår ställa.
 Hon flyr, Hon til en vrå i öde-marken drar;
 Et bref til RAGNAR Hon hos mig har lämnat kvar,
 Dåri förfäkrar Hon, vid GUD, Dets blod skall rinna,
 I första ögnableck, Han kunde Henne finna.

SIGURD.

Men år det möjligt vål, år Hennes dygd så stor?

ALFHILD

Lås Brevet fjelf - - - Hon vil taga upp Brevet.
 - - - Ach Gud! jag det förloradt tror.

SIGURD.

Sök. I Prinsessans val vi uppskof vårka böra
 Och se hvad detta kan i RAGNARS sinne gjöra.

2:dra Scenen.

ALFHILD. Allena.

Går omkring Salen och söker.

Men om det fallit har i RAGNARS egen hand - - -
 Hur lår Hans bröst då stå i låga och i brand.
 Han dock sin dom dåri nog tydligt låsa borde;

Men hvem kan veta väl hvad Hans förtvifvan gjorde.
 Jag fruktar - - -

3:die Scenen.

ALFHILD. RAGNAR.

RAGNAR.

- - - Detta Bref min Mor förlorat har.

ALFHILD.

Ja; - - - har Du låst det? - . -

RAGNAR.

Gud! - - - Men mån det billigt var,

At med et slikt förslag mig i et brådjup stöta?

Hvad hade Henne ej på resan kunnat möta?

Hvad i en ödes-mark? min egen hulda Mor

Mot en olycklig Son jag ock förändrad tror.

Min ASLÖG borde då allena offret blifva,

Som man åt EISTENS våld och Stats-konst borde gifva.

Hon skulle föras ut til vis och pinsam död;

Ifrån et prägtigt Hof til öde-mark ock nöd;

Nej jag; men icke Hon, mig bör til flykten laga;

Min hand, men Hennes ej, kan rått af lyckan taga,

Och tvinga henne sist at billig mot ofs bli,

Hår, eller utom Er och Nordens Monarchie.

Om dyrbar blod i dag ej desse golf skal tvätta;

Så styrk nu ASLÖG snart at blifva någd med detta.

Så kom Dets far ock hit för denna orsak blott?

ALFHILD.

Et retadt öde har ofs stält för sina skott.

Min ASLÖG trodde sjelf, at Hon nu gjöra borde

Det

Det famma, som Du dig ock förefatta torde.
 Dets affigt dygdig var; men Din förtviflad år.
 Hvert bör jag vända mig? hvad år det Du begår.
 Du ASLÖGS upfåt fer; hvad lår Du mer behöfva;
 Jag vil ej råda Dig, at Henne därvid pröfva.

RAGNAR.

För Himlens skuld jag ber; låt mig blott Henne se
 En enda gång ännu, och tala - - -

ALFHILD.

- - - Det skal ske. Går ut.

4:de Scenen.

RAGNAR. Allena.

Uprepar af Brevvet.

Den stund Ni finner mig skal bli min aldrasista,
 Med svårds-udd desfa ord Du i mit hjerta rifta!
 Men Hon min trogna vån til grafven år ändå;
 Kan fädant i et bröst tillsammans nånlin stå?

5:te Scenen.

RAGNAR. ÅKE.

ÅKE.

Til desfe helge rum; jag vågar mig ovärdig;
 Men ASLÖG - - -

RAGNAR.

- - - Hon ännu ej år til refan färdig.

ÅKE.

Ack Gud! - - -

RAG-

RAGNAR.

Jag vet hvad Ni i hog och upfåt har,
 Och hvad jag vânta bör utaf min Aslögs Far;
 Men huru kunde Ni til sådant Henne styrka.

ÅKE.

Med bön och tårar Hon min hjelp få håftigt yrka.

RAGNAR.

Ni var ock straxt tilreds at offra Henne opp;
 I fanning jag ej vet, hvarpå ni ställt Ert hopp:
 En ovårderlig skatt Er Himlens nåd tåckts skänka:
 Mig tycks Ni ville den i hafvets afgrund fänka:
 Er Dotters skönhet, nu i verlden kunnig nog,
 Ni vårlös ställa vil til rofs uti en skog
 Bland faror och i nöd; men res; jag skal Er följa;
 Ni Henne endast kan för mig i grafven dölja.
 Om et förtvifladt steg Hon vid min åsyn tar;
 Jag ock til samma steg skal vara lika snar.

ÅKE.

Jag önskar jorden snart min gamla kropp fick hölja;
 Ty vreda Gudar mig med hån-de-ris förfölja,
 Och Henne för min skuld: låg sjelf hvad gjöras bör;
 Jag vet blott råd för mig: alt hjelpes när jag dör.

RAGNAR.

För Henne jag vil fly; för mig Hon hår skal blifva.

ÅKE.

Vil Ni til spillo få den höga arfs-rätt gifva,
 Som stora Fäder Er förvärfvt med svett och blod?

RAG-

RAGNAR.

Nog Riken verlden har för den som åger mod.
 Ni Hennes sinne bör på denna tankan vända;
 Om ej et olycks-fall i detta Hof skal hånda.

5:te Scenen.

RAGNAR. ALFHILD. ASLÖG med en bestört miae ÅKE.

RAGNAR. Til ASLÖG.

Ni ville då från mig til öde-marken gå:
 Belönar Ni min tro min ömma kärlek få?
 Mit hårda öde fjelft med mig en ömkan hade,
 Då det Er förefats för mina ögon lade.
 Min ASLÖG, lämna mig än öfrigt något hopp,
 Om med biörninnors mjölk man Er ej ammat opp.
 Blif här; jag refer bort; om Gud mig lifvet unnar,
 Et stort och viktigt nytt man snart om mig förkunnar:
 Men om jag dör, tvårt-om, alt roligt vara bör,
 Om det ej visfa bröst til någon ånger rör.
 Men med min förra bön, min Mor, jag alt vil sluta:
 Låt ASLÖG all min rätt i Edert hjerta njuta;
 Glöm en olycklig Son; mins Ni en Dotter har,
 Hvars like aldrig än i denna verlden var.
 Farvål, jag refer - - -

ASLÖG. Häftigt.

Nej. Jag aldrig det tillåter.

Tag af Prinsessans hand i dag Ert Rike åter,
 Om Ni ej långtar se hvad ASLÖG gjöra kan,
 När faken går des dygd och all Er välfärd an.

G

RAG-

RAGNAR.

Kanske Ni åt en än vil hand och hjerta gifva?
 Gjør det. Ert bröllop skal i verlden kunnigt blifva.
 Jag sjelf för denna Fests vil laga offren til,
 Och vreda Gudar jag med blod försona vil.
 Döds-facklor skola Er i denna fården lysa;
 De budne skola här ej glädja sig, men ryfa.

ALFHILD.

O Himmel!

ÅKE.

Gudar!

RAGNAR.

Såg, om det Ert upfat år;
 Det endast gjöra kan, at än jag dröjer här.
 Kan hånda, at Ni Er ock åt förtviflan ägnar;
 Men lämna det til mig, på bägges våre vägnar.
 Jag mera skicklig år at föra fädant ut:
 När plågan håftig år, så bör hon snart få slut.

ASLÖG.

Drög än en tima blott; så vil jag Er förkunna:
 Åt hvem jag ändtlig tänkt at detta hjerta unna
 Farvål; jag några ord vil tala med min Far. Går ut med ÅKE.

6:te Scenen.

RAGNAR. ALFHILD.

RAGNAR.

En afgrunds-plåga, jag i detta bröstet har.
 Jag rasar - - - Himmel! vil då alt mig öfvergifva?
 Skal RAGNARS Mor nu grym, och ASLÖG trolös blifva?

ALF-

ALFHILD.

Min Son, om Himlen Er ej öfvergifvit har ;
 Så tag den utvåg då, som endast nu är kvar,
 At fluta alt hvad Er och öfs och Henne väljer.
 Min RAGNAR - - -

RAGNAR. Förtviffad.

Jag vil se i dag hvem ASLÖG väljer;

*7:de Scenen.*ALFHILD. Allena.

Vårt olycks-öde nu har stigit til sin högd ;
 Hvad menar ASLÖG vål? Hvertil är RAGNAR bögd.
 Hvem faller lotten på när denna knut skal brista:
 Ack Himmel skal jag en? Gud! skal jag bägge mista ?

8:de Scenen.

ALFHILD. SIGURD.

ALFHILD.

Ack! trösta om Ni kan en högstbedröfvad Mor:
 Jag bägge, visst en, i dag förlorad tror.
 Sjelf RAGNAR brevet fann, jag måste vittne blifva
 Til alla kånflor, det åt bägge tycktes gifva.
 Han ville resa strax, om Hon blott blefve kvar.
 Men ASLÖG just vid det högst obeveklig var.
 Hon borde, sade Hon, sig åt en annan skänka,
 Om Han ej ville strax på sina plikter tänka.
 En vild förtviffan jag i RAGNARS ögon såg;
 En svart och hjert-diup forg i Hennes bildad läg.
 Hvad ord jag höra fick! hvad hot! jag därvid ryfer.
 Hjelp, om Ni än för mig den minsta ömhet hyfer.

SIGURD.

Ifrån mit gifne ord jag aldrig nånfin går,
 Men RAGNAR resa må; i Hans behag det står:
 Et öde tungt och långt kan Honom blott beveka;
 Men Er och ASLÖG jag min ömkan ej kan neka.
 Båd jag och EISTEN här Er bågge snart vil se.
 Och tröft, om möjligt är, åt Edra hjertan ge.

Ände på Fjerde Acten.

Femte Aften.

1:sta Scenen.

ASLÖG. Allena.

Nej - - blott min död kan alt i skick och ordning ftälla.
 En ömning tåreflod den väl lär RAGNAR gälla;
 Men när jag ej är til; få lär Han ej för mig
 Mot all sin dyra plikt då mer förhårda sig;
 Men skal för evig tid jag nu min RAGNAR mista?
 Ack GUD! - - Hvi blef jag född? - - mit hjerta vil mig brista.
 För Himla-låran Han ju bögd och hågad är;
 Jag kan ju då en gång få möta Honom där,
 Hvar ingen Stats-konst mer vår kärlek mågtar vrida.
 Dö ASLÖG, när du blott kan lefva för at lida.
 Du kan ej hårda ut på et få stormigt haf.
 Du söker lugn; det fins nu blott uti din graf

Tar fram en dolck, ser på den, ANSGARIUS och
 ÅKE synas i Fonden af Theatren.

ÅKE. Utan at se ASLÖG.

Hon snart förtviflad är; GUD vet, hvad Hon kan gjöra?
 Jag trodde, at jag Er til Henne borde föra.
 Hon vördar Er; förfök at gifva någon tröst
 Åt et få ömt, få trykt och et få dygdigt bröst.

ASLÖG. Fortfar.

Men Himmel! Gjør jag rätt? min GUD du ser mit hjerta;

ANSGARIUS och ÅKE höra Henne tala, gå fäkta närmare.
 Hon fortfar under det de nalkas Henne.

Min affigt känner Du, min dygd, mit qual, min smårta.

Jag med et litet ondt, et större hämma bör.

Gjør RAGNAR Iycklig; - - Din och Hans - - nu ASLÖG dör.

ANSGARIUS och ÅKE fatta Hennes hand, just
 då Hon är i begrep at stöta sig med dolken.

2:dra Scenen.

ASLÖG. ANSGARIUS. ÅKE.

ANSGARIUS.

Mit barn, min ASLÖG; Gud! har jag våll lärt Er detta?
 Bevifes få det hopp, Ni bör på Himlen fåtta?

ÅKE. *Affides.*

Vål vrede Gudar då! I viljen hafva blod;
 I skolen få - - -

ASLÖG. *Til ANSGARIUS.*

Visst har Er låra gedt mig mod

At lifvet för min plikt och för min dygd förfaka.

Til nya dödsqval nu Ni höll min hand tillbaka.

Ach! låt mig blott Er tröst och Eder ömkan få;

Från brott och faror låt min oskuld snarast gå!

Jag dignar i mitt qval - - -

ANSGARIUS drager fram en stol på hvilken Hon sätter sig. Han stiger til Heane, kastar dolken på golvet.

ÅKE. *Affides,*

Hur kommer lasten åter;

Mitt brott är et bland dem, som Himlen ej förlåter.

ANSGAR.

Ert tillstånd öfver alt hvad fågas kan, mig rör;

Men hoppas än på Gud. - - -

ASLÖG.

Jag hoppas - - - och jag dör.

3:dje

3:dje Scenen.

SIGURD. EISTEN. ALFHILD. RAGNAR. ASLÖG.
ANSGARIUS. ÅKE.

SIGURD. Til RAGNAR vid det de förrt synas.

Ja, det skal stå Er fritt; Ni kan ifrån ofs fara.
Blif få olycklig snart, som Ni det sjelf vil vara.

ALFHILD och RAGNAR få se ASLÖG blek och lutande
i stolen samt dolken på golvet, springa håftigt til Henne.

ALFHILD.

Ack! - - -

RAGNAR.

Himmel! - - Aslög död - - och jag i verlden kvar!

ASLÖG.

Hon ej få lycklig år; man Henne hindrat har;
Man kan dock hennes graf med trygghet nog bereda,
Om ej Prinsesfan Er til Thronen strax får leda,

RAGNAR.

Är det min trogna vän?

ASLÖG.

Är Aslög Eder kår?

Fast ån Ni Henne sjelf til offer-bordet bår.

RAGNAR.

Min Aslög Himlen har åt ofs de hjertan gifvit,
De öden har Han ock uppå vår räkning skrifvit;
Med dem vi fällhet ej i verlden vânta må:
I grafven torde vi dock list förenas få.

Men

Men ASLÖG bör ju där sin RAGNAR för sig finna.
 Det fågs jag brottlig år; mitt blod det bör då rinna.

Drar på värjan, SIGURD, EISTEN, ALFHILD, ÅKE
 löpa til och hindra Honom at få den ut.

ASLÖG.

Ack! - - -

ALFHILD.

Gud! hvi lefde jag til denna biftra dag?

ÅKE.

Lef ASLÖG! lef min Prins! med Himlens välbehag:
 Ert grymma tillstånd skal i en minut sig vända:
 Et under snarast skal för Eder räddning hånda,
 Monarker! vänden af, för Himlens skuld jag ber,
 At för min återkomst här intet förgligt sker:
 Det för Er alla snart odrågligt skulle blifva:
 Förklaring och bevis, jag strax hårpå skal gifva. Går hastigt ut.

4:de Scenen.

SIGURD. EISTEN. ALFHILD. RAGNAR.

ASLÖG. ANSGARIUS. År ständigt bredevid ASLÖG
 och de öfrige omkring RAGNAR.

RAGNAR.

Han yrar som jag tror - - -

ASLÖG.

Ack Gud! hvar gick min Far?

Mån min förtviflan ock hans hjerta smittat har?

RAGNAR.

Hvi dröjer RAGNAR dock? hvad har han at förbida?

Alla fatta ännu hårdare om Hans armar.

AS-

ASLÖG.
Så länge ASLÖG kan; bör Han ju kunna lida.

SIGURD Til EISTEN.

Befall och kalla vakt.

RAGNAR.

Min Far, om fådant sker,
Så glömmet RAGNAR strax hvad Han är skyldig Er,
Och bryter oförfynt de hinder han nu finner:
I samma blink min blod för Edra fötter rinner.

SIGURD.

Alt fådant pröfva bör en högstolycklig Far
Utaf en enda Son på fina gamla dar.

RAGNAR.

Jag alt til spillo gedt och ger; men ej min åra.
Jag år vål född at dö; men ej at bojer båra.

Sista Scenen.

SIGURD. EISTEN. ALFHILD. RAGNAR.

ASLÖG. ANSGARIUS. ÅKE.

ÅKE inkommer med et stort svård i handen
och et Bref, stiger fram til EISTEN.

ÅKE.

Ni känner detta svård?

EISTEN.

Ack Himmel! SIGURD SVENS,
Min Svågers, Fosterbrors och aldrabåsta våns;
Det svård, med hvilket Han odödlig åra vunnit.
Hur kom det i Ert våld? hvar har Ni det väl funnit?

H

ÅKE

ÅKE. Vifår Honom Brefvet.

Ni känner denna hand?

EISTEN.

GUD! det BRYNILDAS är,

Til mig! - - - Hvad gåta!

ÅKE.

Läs; den snarast lösas lär.

EISTEN. Läser.

”Min Bror, mit sista Bref i verden jag nu skrifer:
 Ty förr än detta Dig ock öfverlemnadt blifver;
 Jag genom döden visst förenas med min vän,
 Som man har mördat nyfs: den stora SIGURD SVEN.
 En dyrbar kärleks pant jag af den Hjelten åger,
 Som mer än annat alt, nu på mit hjerta våger;
 En Dotter, som vår vän och Foster-Far födt opp,
 Af VOLSUNGS stora Ått, det aldrasista hopp.
 Den grymma *Giukes* slägt, des undergång har svurit.
 I SIGURD och Hans Son de sista huggen burit
 På denna ädla stam, som deras bafvan väckt,
 Och halfva verden snart med storvårk har förskräckt.
 Min lilla ASLÖG visst ock deras offer blifvit,
 Om man ej alt så tyft och så försigtigt drifvit,
 At endast HEIMER vet des hemvist och des namn.
 Jag lämnar Henne nu, min Bror, uti Din famn;
 Föd Henne ömast upp; Jag hoppas hon Dig gläder,
 Och at Hon vårdig blir af sina stora Fåder.
 Vår trogna HEIMER sjelf med Henne resan gör;
 Han med sig SIGURDS svård och FOFNIS arf-ring för.”

ÅKE

H

ÅKE.

Hår år den.

ÅKE. Gifver fram en-Ring.

EISTEN. Tar emot Ringen ser på den.

Gudar! men, hvad blir då af alt detta?

ÅKE.

Lås ut; jag fedan har at något mer berätta.

RAGNAR.

O Himmel!

SIGURD.

Gud!

ALFHILD.

Min Gud!

ASLÖG.

Ack!

EISTEN. Fortfar med Brevvet.

”Detta var ej nog?

Jag ån et annat steg för ASLÖGS räddning tog:

Man hastigt feck et lågt och half-qvådt ryckte höra:

At EINAR borde snart til Dig min Dotter föra.

Det var min egen konst; et fattigt flick-barn togs;

Som klåddes prågtigt upp och EINAR fjelf bedrogs;

Han reste; troligt år vår ovån honom finner;

Men, om bland faror han til Dig med Henne hinner;

Så ber jag at Du nåd för INGEBORG ock har.

Jag deras namn ej bytt; det icke nödigt var.

Lef väl min hulda Bror; må Dig Förfynen gifva

Så långt och lyckligt lif, som mit har kort fådt blifva.

Uti min ASLÖG Du en annan mig nu har;

I Henne lefver jag och Hennes stora Far.

Om Du för Henne ock en Maka nänsin väljer;
 Så låt det bli en Prins, hvars åra intet quäljer,
 Som brukar til vår hämnd den stora SIGURDS fvård;
 En Hjelte, som är min och dennas Dotter vård;
 Som kan Hans mod och dygd i hvarje Åttling bilda
 Så länge verlden står. Far evigt väl — — *BRYNHILDA.*”

EISTEN.

Min Syfter! ASLÖG! GUD!

SIGURD.

O Himmel! hvad jag hör!

ASLÖG.

Mån jag är redan hvar jag kommer, när jag dör!

RAGNAR. Til ASLÖG.

En Gud sig mellan ofs och grafven tyckes stålla.

ALFHILD.

Han låter ASLÖGS dygd för allas räddning gålla.

EISTEN. Til ÅKE.

Men hvar är HEIMER då, min Foster-Far, min vän?

ÅKE

Jo; Han är död - - -

EISTEN.

Hur död? - - -

ÅKE.

Det bör Ni veta än,

Sen vil om Gudars hämnd jag lasten något låra,

En niding vågat har at HEIMERS lifstråd skära.

EISTEN.

Hvem var det? - - -

ÅKE.

ÅKE.

Jag.

EISTEN.

Du!

ÅKE.

Jag. Haf tålmod och hör

Den sista bickt, som jag i denna verlden gjør.
 För femton år en slump til mina kojor förde
 En gammal man, som ofs til hög förundran rörde.
 Hans drågt var arm och slåt; hans skick högst ädelt var:
 På sina skuldror han en mans-hög Harpa bar;
 Med den han födan måst förtjånte, som han sade.
 Min maka GRIMMA nu et vanligt förvett hade;
 Hon fant hans Harpa tung, och i en remna fåg,
 At något virkadit Guld uti densamma läg.
 Vår främling, trött och matt, i sömnens famn sig sänkte.
 Hon blott uppå hans skatt och på hans mord nu tänkte,
 Jag var ock lastbar nog at höra hennes skål;
 Jag med min yxa högg Er Foster-Far ihjäl.
 En usling fände få en Hjelte til de döde.

EISTEN.

Du vild-djur! trogne Vån! få var det då dit öde?

ÅKE.

I Harpan svårdet fants, med hvad jag Er har gett,
 Och få et tu års barn, det skönsta någon sedt,
 Prinsesfan ASLÖG sjelf, som har få mycket lidit,
 Igenom det, at jag Defs öde brottligt vridit.
 I denna grymma stund ock Hon i fara stod;
 Fast tigren hade sjelf bordt vårda detta blod.

H 3

Hon

Hon kröp til HEIMER, den Hon kall och blodig kände.
 Hon våta ögon strax på mig och GRIMMA vände.
 En kvalfam ånger snart ofs i fit vålde fick
 Och den för ASLÖGS lif nu måst i borgen geck.
 Hon föddes ändtlig upp, tils Prinzen Henne förde
 Ifrån vår koja bort; och när jag sedan hörde,
 Hur Hon vår Drottningns nåd och högsta ynnest fädt;
 Så trodde jag en GUD, försonad för mit brott,
 Nu nådigt ville sjelf defs hårda öde vända.
 J veten alla vål, hvad sedan här fädt hända.
 Et bref från Henne sjelf man nylig til mig bar,
 Hvaraf jag håpen såg, hur hårdt Defs tillstånd var.
 Förtvifnad for jag hit med alt som kunde tjena,
 At en ofviklig tro åt denna upptäckt låna.
 Bestört jag Henne sedt på brådden af sin graf;
 Med Himlens välbehag, jag löfer Henne af. Drar på svår det.

EISTEN.

Gack; gif mig detta svår. Din död kan litet bätta.

ÅKE.

Drar sig hastigt i Coulsen, sticker sig
 och kastar fram svår det.

Dår är det - - Nu jag ber, at alla mig förlåta,
 Och om min blod ej gjør tilfyllest för mitt brott;
 Så låten ock därvid min ånger få sin lott:
 I alt hvad jag förmådt jag nu försoning gifvit;
 Och dör förnögd och glad, sen ASLÖG lycklig blifvit.
 Farvål.

ASLÖG.

Springer upp.

Ach Himmel! - - - men - - - han har dock födt mig opp.

EI-

EISTEN. Tar emot ASLÖG.

Han flöt på bästa fätt et brottligt lefnads-lopp.
 Men, om Ni nu Ert bröst för tilgift hågadt finner;
 Så hoppas jag at den Er Morbror snarast vinner.
 Min Dotter, af Er dygd, Er fågring och Ert mod
 Jag förr har kånna bordt den stora SIGURDS blod.
 Tag til försoning nu mit hjerta och mitt Rike.
 Prins RAGNAR blott jag tror i verlden år Er like;
 Men INGEBOG ock skal med *Farlen* OTTAR få
 Det enda, hvarom de mig bedit bågge två:
 At utom Thronens krets hvarandras hjertan åga.

ASLÖG.

BRYNILDAS Dotter jag! Min GUD! hvad skal jag fåga?
 Hur kan jag värdig bli min hårkomst och Er nåd?

EISTEN.

Vi dårom haft et stort ofvikligt förerbåd.
 Alt nu förklaradt år. Jag har ej mer at gjöra,
 Ån Er til RAGNAR först, och sen til Thronen föra
 Han tar Henne vid handen och leder
 Henne sackta emot RAGNAR.

SIGURD. Til RAGNAR.

Ofs nog förvilladt har et fällsamt ödes hand!
 Men jag har lårt Er hvad man skyldig år sit land:
 BRYNILDAS Dotter ån skal om Ert öde dömma.
 Hvad vidrigt håndt vi nu dock evigt kunna glöma.
 Han leder RAGNAR emot ASLÖG.

RAGNAR.

Min Far! - - - ack GUD!
 Båge Konungarna lägga deras
 händer tillfammans.

ASLÖG.

Min Prins, Er Far Er åt mig ger!
 O Himmel! har Du väl en glädje öfrig mer? RAG-

RAGNAR.

Men är det fant, at jag få högst lyckfalg blifver!

ALFHILD.

Min Gud! af himmelsk frögd Du mig 'en försmak gifver!

ASLÖG. Til ANSGARIUS.

Din Gud, Du värde man, har endast detta gjort.

SIGURD.

Hans helga Namn bland ofs skal hårligt bli och stort.

RAGNAR.

Han blott med ASLÖG skal mit hjerta evigt dela.

ANSGAR.

Han många hjärtans får i dag täckts nådigt hela;

Han ofs förklarar har Sin vishet, magt och nåd.

Han Eder kallat har med et Gudomligt båd.

Jag hånryckt klarast ser i ödets helga lagar.

För detta dyra par en längd af fålla dagar:

En Stam-Mor ASLÖG skal för Hjeltar blifva få,

Hvars likar icke ån i Tideböckren få:

GUSTAVER, CARLAR, Gud! hur blänker Deras åra!

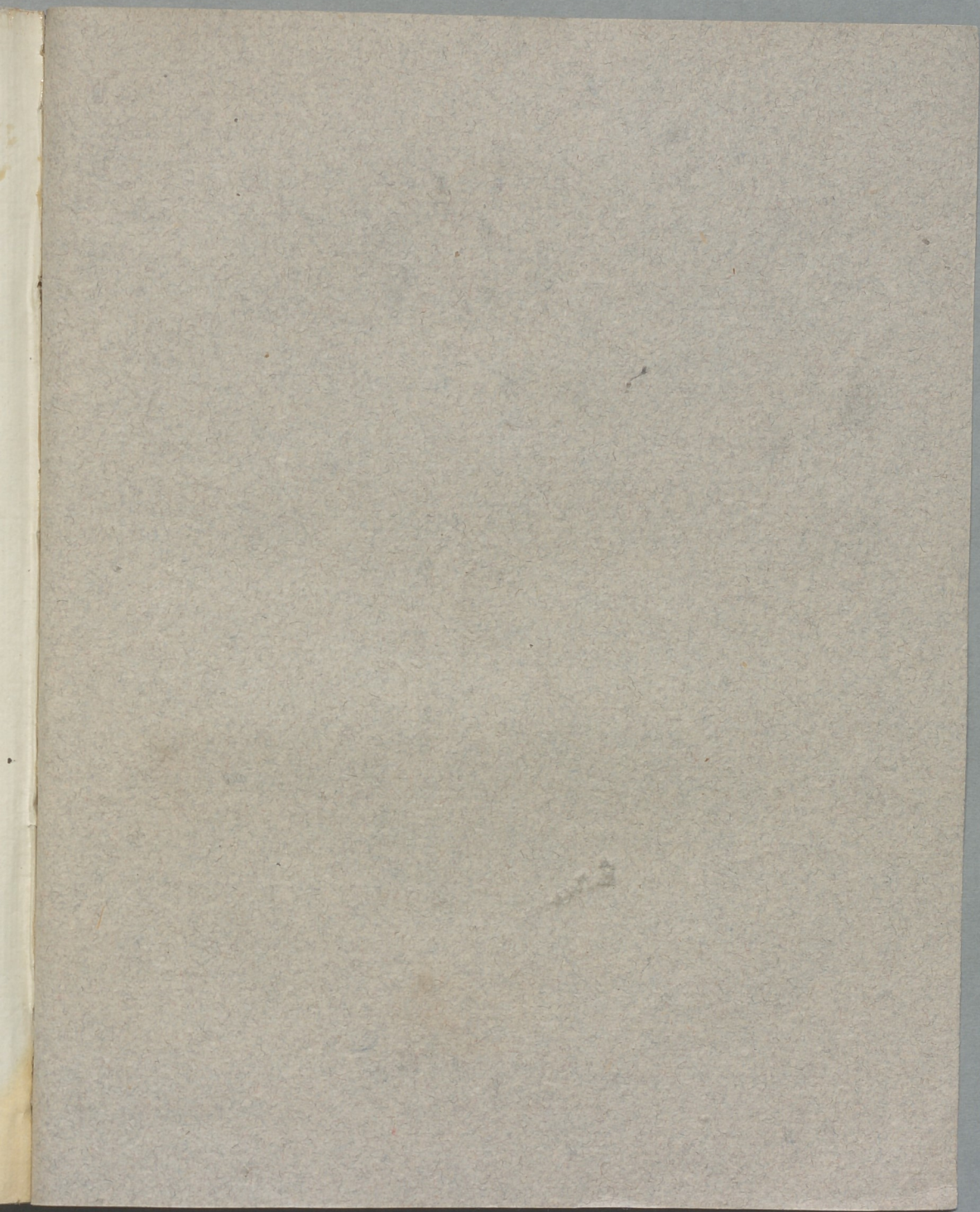
Hvad Sällhet skola de från Himlen til ofs bära?

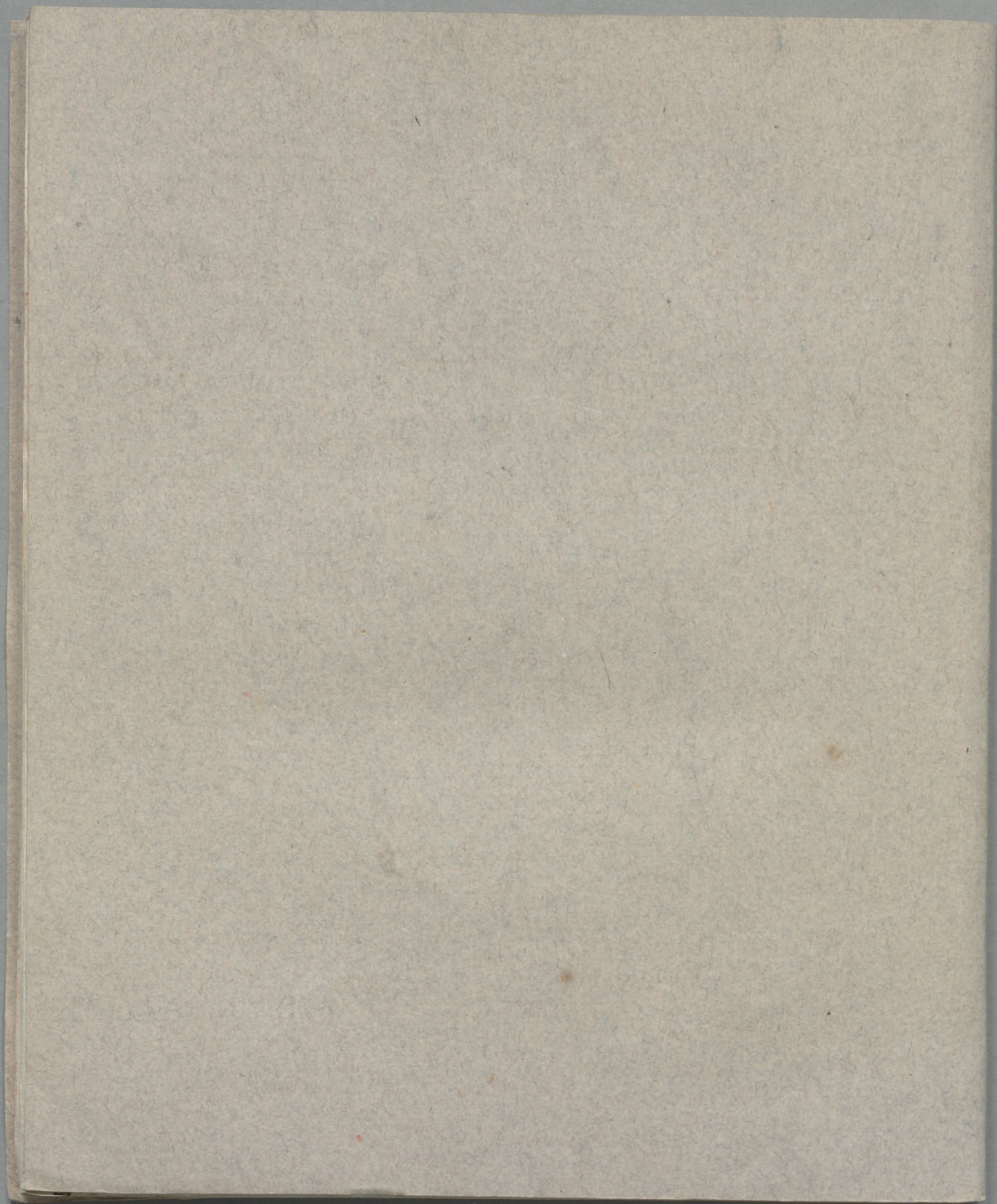
Ack! låt min gamla hand föfrena detta par!

Sen går jag bort med frid och nog jag lefvat har.

Ände.

www.books2ebooks.eu